dolmuş

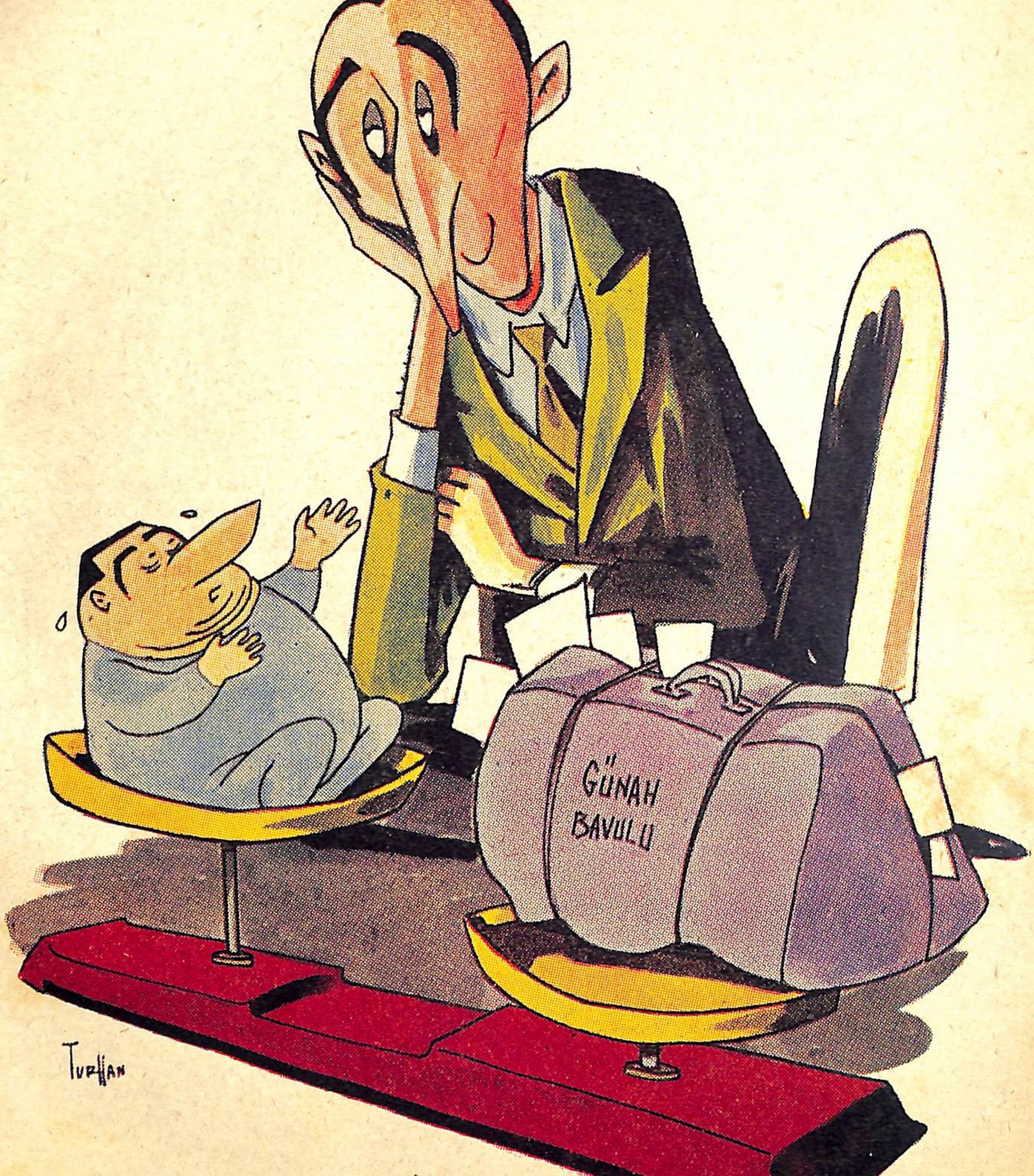

HALK, BÖLÜKBAŞININ EVRAK BAVULUNA «GÜNAH-BAVULU» ADINI TAKTI (GAZETELERDEN)

MENDERES — BAKKAL MISIN TERAZİYİ NEYLERSİN
ELİN GÜNAHINI TARTIP GÖNÜL EYLERSİN
GEÇİVER SUÇUNDAN BUNDAN SANA NE...

Geçinmek için

Gece garson, gündüz de dilencilik yapıyormuş!

Dün İstiklâl caddesinde bir kolunu ceketinin içine saklayarak sakatlık numarası yapan ve yüzünü gözünü sararak tanınmamağa çalışan sahte bir dilenci yakalanmıştır. Mehmet Reşat adındaki dilenci karakolda sıkıştırılınca; geceleri lüks gazinolardan birinde garsonluk yaptığını, fakat burada kazandığı 600 lira ile geçinemdeiği için gündüzleri de dilencilik yaptığını ve dilenciliğin garsonluktan daha kârlı bir iş olduğunu söylemiştir.

Derhal adliyeye verilen sahte dilenci duruşmada ilk ifadesini inkâr etmiş ve garsonluk ruhsatiyesini göstermişse de şahitler hâdiseyi teyit etmişlerdir. Duruşma baska bir güne tâlik edilmiştir.

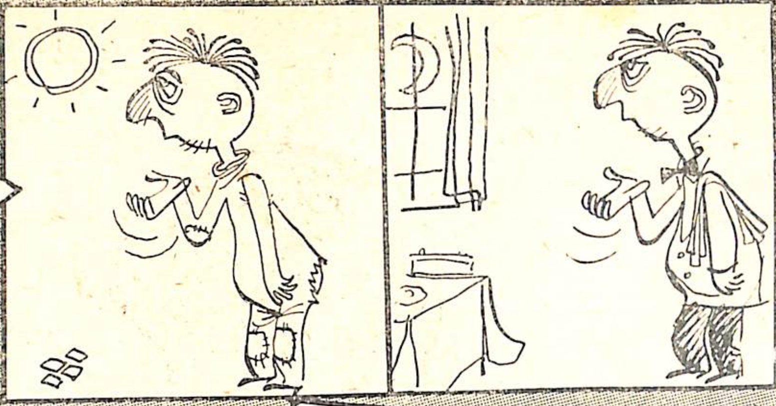

Sinemada öptüğü kadın karısı imiş!

Halil adında bir şahıs, dün, bir sinemanın 14.30 matinesine gitmiş ve filmi seyretmeğe başlamıştır. Bir ara yanında oturan bir çiftin film sırasında öpüştüklerini görünce tahammülü kalmamış ve kendisi de ayni kadını birdenbire öperek dışarı kaçmıştır.

Öptüğü kadının yanında bulunan sevgilisi, sinema koridorlarında kadınla birlikte mütecavizi kovalamağa başlamıştır. Bir ara kadının:

— Eyvah... Yandık... Beni öp[illegible] meğer kocammış...» demesi üzeri[illegible] sinemayı terketmekte olan Halil, birdenbire geri dönerek karısı ile karşılaşmış ve karısının âşığını kovalamağa başlamıştır.

Genç karısının yeni sevgilisi, İstiklâl caddesinde kovalamakta olan Halil'e birkaç polis ve bekçide refakat etmiş bilehare, halktan bâzı meraklılar da takibe başlamışlardır.

Vehbi Galatasaray durağında polisler tarafından yakalanmış, fakat Halilin karısı A. yı bulmak mümkün olmamıştır.

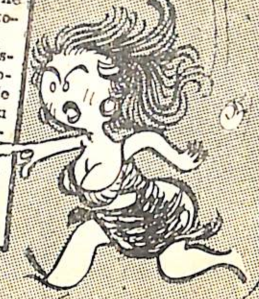

yAZIYOOr

Bir otomobile 2 senede bir defa lâstik verilecek

(Baştarafı 1 nci sayfada) malûmata gore. Ziraat [illegible] verilmekte o[illegible]

Kızaklı otomobil

Bir İsveç mühendisi, kar üzerinde, kolaylıkla yürüyebilen bir otomobil imal etmiştir. Arka tekerlekleri kocaman dişli büyük lâstiklerle mücehhez olan otomobilin ön tekerleklerinin yerinde iki büyük ve geniş kayak vardır.

tiyacı [illegible] edilecektir. Yeni [illegible] ziatından faydalananlara 2 sene [illegible] detle yeni lâstik verilmiyecektir.

65 lik Suvat 75 lik Füruzan satılacak

Armatörlere ait 65 yaşındaki 1540 tonluk Suat ve 74 yaşındaki 2066 tonluk Füruzan şileplerinin dış memleketlere hurda fiyatına satılması ve mukabilinde E.P.U. içi memleketlerden yeni bir gemi alınması hususunda Vekiller Heyetince bir karar alınmış ve resmi gazetede neşredilmiştir.

ÇİZGİSİZ!!

dolmuş SİYASİ MİZAH MECMUASI Umumi Neşriyat Md. İlhan Selçuk
İMTİYAZ SAHİBİ: OSMAN A. KERMEN ÇİZGİ NEŞRİYAT MATBAACILIK VE TİCARET EVİ

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR — SAYI 14 — CİLT: 1 — SENE: 1 — 5 NİSAN 1956 — SAYISI 60 KURUŞ

Randevucu Hermin

Hiç bir resim, hiç bir karikatür, hiç bir yazı, gazetelerde okuduğumuz şu havadisin özü kadar müstehcen olamaz. «Randevucu Hermine'ye 16 bin lira gelir vergisi koymuşlar.»

Hayır, savcılığın, müstehcenin püf noktası saydığı çıplak kadın memesinin tepe noktası bile bu kadar müstehcen değildir.

Defterdarlığın 16 bin lira vergi koyduğu Randevucu Hermine, Ticaret Odasında sicili olan bir tüccar mıdır?

Randevucu Hermine bir ithalâtcı mıdır? Yoksa ihracat mı yapar? Hayır...

Randevucu Hermine Sanayi Odasına kayıtlı itibarlı bir firma mıdır? Hayır... Esnaf mıdır? Değil...

Nedir, kimdir öyleyse bu Randevucu Hermine? Kimdir ki, hükûmet, defterdarlık vasıtasiyle ondan 16 bin lira vergi istiyor? Yılda 16 bin lira yalnız vergi verecek vatandaşın bir yıllık kazancını gözünüzün önüne getirin. Ama durun biraz, daha gazetedeki haberin arkasını okumadık ki... «Randevucu Hermine, 16 bin lira vergiyi fazla bulduğu için Defterdalığa itiraz etmiş. Defterdarlık itirazı incelemiş. 16 bin lira vergiyi, Randevucu Hermine'nin itirazı gibi çok değil, tam tersine az bulmuş, 32 bin liraya çıkarmış. Randevucu Hermine, bir daha incelerler de tekrardan arttırırlar korkusuyla, 32 bin lira vergiye hiç ses çıkarmamış ve bir tahtada Defterdarlığın veznesine, tıring 32 bin adet Türk lirasını saymış.

Sayın okurlarım! Gözünüzü değil, lütfen kulağınızı açın! Bir kalemde 32 bin lira vergi yatıran bir Randevucu Hermine'dir. Şimdi tanıdınız değil mi Randevucu Hermine'i?.

İmdiii... şöyle bir görüntü gözünüzün önüne getirin: Akşam yemeğinden sonra evinizde misafirlerinizle birlikte otu-

rurken, çocuğunuz okuduğu gazeteden başını kaldırıp size soruyor:

— Baba! Randevucu Hermine'i tanıyor musun? Misafirler size bakıyor, siz misafirlere bakıyorsunuz. Yüzünüz kızarıyor. Çocuğunuza, biraz sert,

— Tanımıyorum, diyorsunuz.

Çocuk bu... Soruşturmasına devam ediyor:

— Nasıl tanımazsınız, gazete yazıyor...

— Bırak yavrum öyle bayağı şeyleri...

— Nasıl bayağı baba, baksanıza 32 bin lira vergi vermiş.. Önemli bir kişi...

Cevabı ben vermiyorum. Lûtfen sıra ile Maliye Bakanı, Defterdarlık, Savcılık cevap versinler.

Bu havadisi okuyan bir Orta Okul öğrencisiyse verginin, kazancın en aşağı yüzde on beşi olduğunu bilir. Hemen kâğıdı kalemi alır hesaplar. Randevucu Hermine 32 bin lira vergi verdiğine göre, en az yılda 215 bin lira, ayda 18 bin lira, günde altı yüz lira kazanmıştır. Evet ,Randevucu Hermine,

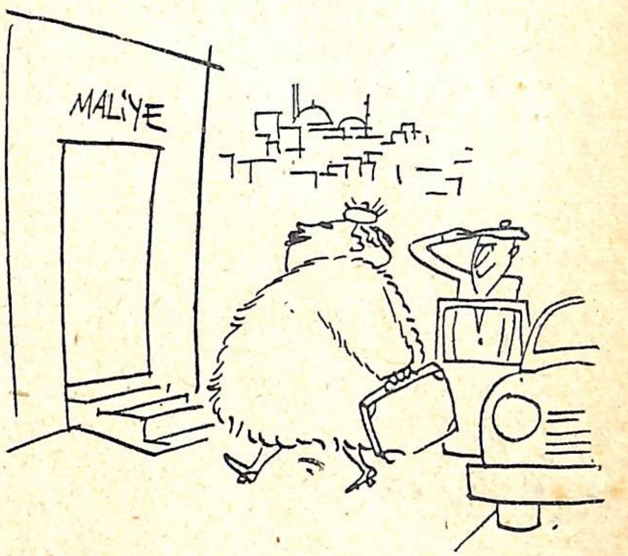

cuma pazar demeden, tatil paydos demeden, millî bayram, dinî bayram demeden, her Allahın günü 600 lira kazanmıştır.

Şimdi artık kötü yola sapmamaları için çocuklara istediğiniz kadar ahlâk dersi, fazilet va'zı, terbiye konferansı verebilirsiniz.

Defterdarlığın Randevucu Hermine'den hangi esas üzerinden vergi kestiği merakınızı çekmiyor mu? Öyle ya, önce 16 bin lira vergi koyuyorlar, sonradan inceleyip vergiyi 32 bine çıkarıyorlar. Neyi inceliyorlar? Nasıl inceliyorlar? Randevuculuk gizli, yasak, kanunsuz işlerden değil mi? Bileti yok, pulu yok, defteri yok... Maliye müfettişleri mi gitti, kontrolcular kapıda mı bekledi?

Bu Randevucu Hermine ne alır, ne satar, muamelesi ne üzerinedir? Günde 600 lira sâfi kazancı düşünün... Demek masrafları, kirası vesairesiyle günde 1000 lira kazanıyor. Bir günün çalışma zamanı sekiz saattir. 8 saatte 1000 lira... Ne baş döndürücü alış veriş, ne hızlı muameledir bu?

Memlekette iş sahası mı yok? Kim demiş? İşte hesap ortada, bir Randevucu Hermine dört senede milyoner olabiliyor. Hem de sermayesi nedir ki?.

Randevucu Hermine, Randevucu Hermine!.. Yeter artık mı diyorsunuz? Hayır, yetmez... Gazetelerin beş on satırla geçiştirdiği bu havadis romanlar, kitaplar, ciltler olsa yine az... Bir dert ki bu, acısını ağrısını, sancısını, sızısını her namuslu vatandaş, zonklayan beyninin içinde duyuyor.

dolmuş SİYASİ MİZAH MECMUASI
Umumi Neşriyat Md. İlhan Selçuk
İMTİYAZ SAHİBİ : OSMAN A. KERMEN ÇİZGİ NEŞRİYAT MATBAACILIK VE TİCARET EVİ
PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR — SAYI 14 — CİLT: 1 — SENE: 1 — 5 NİSAN 1956 — SAYISI 60 KURUŞ

Randevucu Hermin

Hiç bir resim, hiç bir karikatür, hiç bir yazı, gazetelerde okuduğumuz şu havadisin özü kadar müstehcen olamaz. «Randevucu Hermine'ye 16 bin lira gelir vergisi koymuşlar.»

Hayır, savcılığın, müstehcenin püf noktası saydığı çıplak kadın memesinin tepe noktası bile bu kadar müstehcen değildir.

Defterdarlığın 16 bin lira vergi koyduğu Randevucu Hermine, Ticaret Odasında sicili olan bir tüccar mıdır?

Randevucu Hermine bir ithalâtcı mıdır? Yoksa ihracat mı yapar? Hayır...

Randevucu Hermine Sanayi Odasına kayıtlı itibarlı bir firma mıdır? Hayır... Esnaf mıdır? Değil...

Nedir, kimdir öyleyse bu Randevucu Hermine? Kimdir ki, hükûmet, defterdarlık vasıtasiyle ondan 16 bin lira vergi istiyor? Yılda 16 bin lira yalnız vergi verecek vatandaşın bir yıllık kazancını gözünüzün önüne getirin. Ama durun biraz, daha gazetedeki haberin arkasını okumadık ki... «Randevucu Hermine, 16 bin lira vergiyi fazla bulduğu için Defterdalığa itiraz etmiş. Defterdarlık itirazı incelemiş. 16 bin lira vergiyi, Randevucu Hermine'nin itirazı gibi çok değil, tam tersine az bulmuş, 32 bin liraya çıkarmış. Randevucu Hermine, bir daha incelerler de tekrardan arttırırlar korkusuyla, 32 bin lira vergiye hiç ses çıkarmamış ve bir tahtada Defterdarlığın veznesine, tıring 32 bin adet Türk lirasını saymış.

Sayın okurlarım! Gözünüzü değil, lütfen kulağınızı açın! Bir kalemde 32 bin lira vergi yatıran bir Randevucu Hermine'dir. Şimdi tanıdınız değil mi Randevucu Hermine'i?.

İmdiii... şöyle bir görüntü gözünüzün önüne getirin: Akşam yemeğinden sonra evinizde misafirlerinizle birlikte oturken, çocuğunuz okuduğu gazeteden başını kaldırıp size soruyor:

— Baba! Randevucu Hermine'i tanıyor musun? Misafirler size bakıyor, siz misafirlere bakıyorsunuz. Yüzünüz kızarıyor. Çocuğunuza, biraz sert,

— Tanımıyorum, diyorsunuz.

Çocuk bu... Soruşturmasına devam ediyor:

— Nasıl tanımazsınız, gazete yazıyor...

— Bırak yavrum öyle bayağı şeyleri...

— Nasıl bayağı baba, baksanıza 32 bin lira vergi vermiş.. Önemli bir kişi...

Cevabı ben vermiyorum. Lûtfen sıra ile Maliye Bakanı, Defterdarlık, Savcılık cevap versinler.

Bu havadisi okuyan bir Orta Okul öğrencisiyse verginin, kazancın en aşağı yüzde on beşi olduğunu bilir. Hemen kâğıdı kalemi alır hesaplar. Randevucu Hermine 32 bin lira vergi verdiğine göre, en az yılda 215 bin lira, ayda 18 bin lira, günde altı yüz lira kazanmıştır. Evet ,Randevucu Hermine, cuma pazar demeden, tatil paydos demeden, millî bayram, dinî bayram demeden, her Allahın günü 600 lira kazanmıştır.

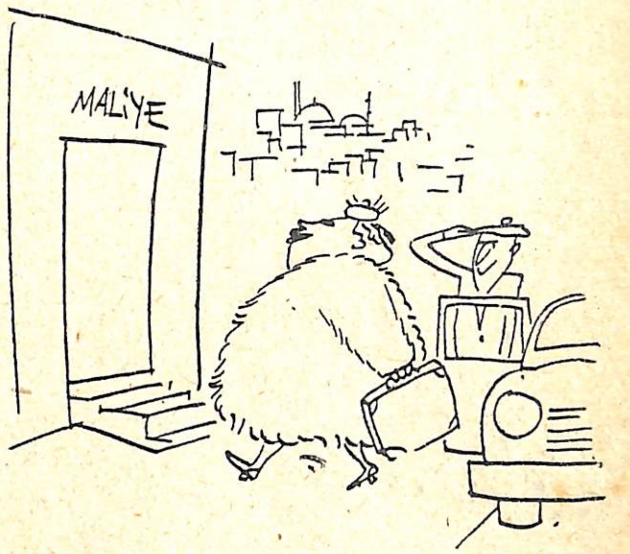

Şimdi artık kötü yola sapmamaları için çocuklara istediğiniz kadar ahlâk dersi, fazilet va'zı, terbiye konferansı verebilirsiniz.

Defterdarlığın Randevucu Hermine'den hangi esas üzerinden vergi kestiği merakınızı çekmiyor mu? Öyle ya, önce 16 bin lira vergi koyuyorlar, sonradan inceleyip vergiyi 32 bine çıkarıyorlar. Neyi inceliyorlar? Nasıl inceliyorlar? Randevuculuk gizli, yasak, kanunsuz işlerden değil mi? Bileti yok, pulu yok, defteri yok... Maliye müfettişleri mi gitti, kontrolcular kapıda mı bekledi?

Bu Randevucu Hermine ne alır, ne satar, muamelesi ne üzerinedir? Günde 600 lira sâfi kazancı düşünün... Demek masrafları, kirası vesairesiyle günde 1000 lira kazanıyor. Bir günün çalışma zamanı sekiz saattir. 8 saatte 1000 lira... Ne baş döndürücü alış veriş, ne hızlı muameledir bu?

Memlekette iş sahası mı yok? Kim demiş? İşte hesap ortada, bir Randevucu Hermine dört senede milyoner olabiliyor. Hem de sermayesi nedir ki?.

Randevucu Hermine, Randevucu Hermine!.. Yeter artık mı diyorsunuz? Hayır, yetmez... Gazetelerin beş on satırla geçiştirdiği bu havadis romanlar, kitaplar, ciltler olsa yine az... Bir dert ki bu, acısını ağrısını, sancısını, sızısını her namuslu vatandaş, zonklayan beyninin içinde duyuyor.

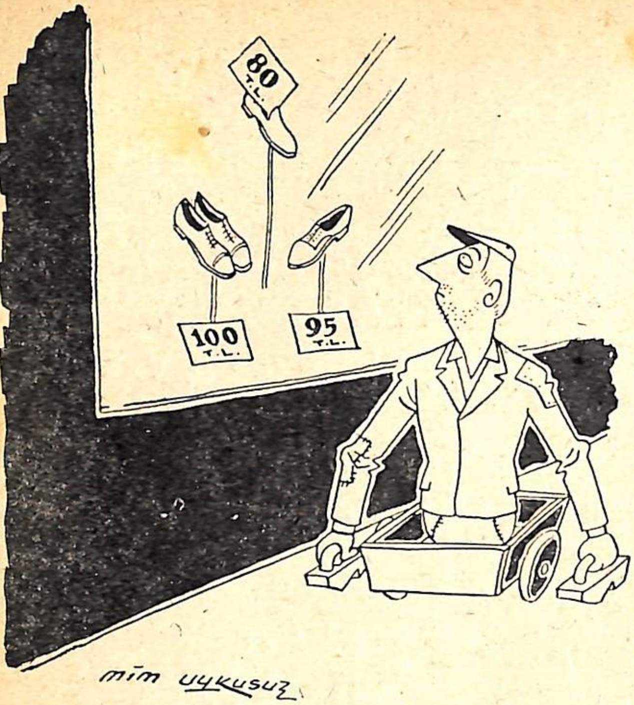

BAHTİYAR ADAM

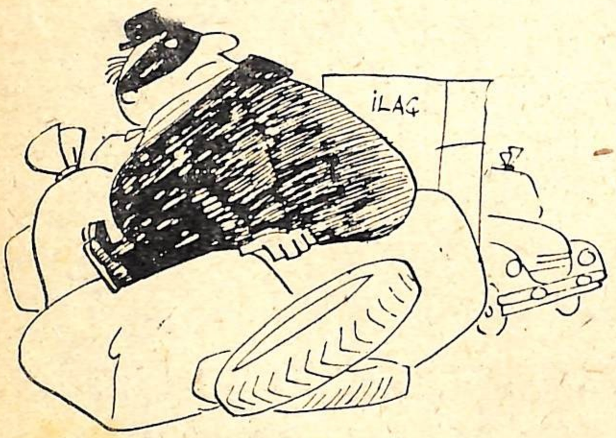

ZENGİNİN MALI...

ZÜĞÜRDÜN ÇENESİ...

SİYASET RÜZGÂRI

Bir ileri bir geri — Paşanın damadı — Vatmansız tramvay — Deli Dılaca — Bir siyasinin hayatı — Dolma şiiri.

Bu yazı Dolmuş'da çıktığı zaman Meclis açılmış olacak. Bu devrede görüşülecek meselelerin başında Kırşehir'in yeniden vilâyet olması teklifi ile isbat hakkı tasarısı varmış.

1954 seçimlerinden bu yana iki yıl geçti.. Bu iki yıl içinde ne oldu? Kırşehir, ilçe oldu. Hükümet isbat hakkına yanaşmadığı için de iktidar partisi yavruladı; henüz dişsiz, fakat bir hayli uzun dilli bir Hürriyet partisi ortaya çıktı...

Şimdi bakıyoruz ki Kırşehir gene il olacak; ve iç siyasette o kadar kargaşalıklara sebep olan isbat hakkı, nihayet tanınacak...

Madem böyleydi ne diye iki yıl ümmeti Muhammedi uğraştırdılar, partilerini zayıflattılar, gazeteleri kendilerine düşman ettiler?

Fıkra muharrirlerinin pek sevdiği bir eski paşa hikâyesi vardır.

Paşa, bir gün işaret parmaklarını birbirine dayayıp boyuna baş parmaklarını öne doğru çeviren damadına sorar:

— Evlâdım sen bundan başka bir şey yapmasını bilmez misin?

Delikanlı cevap verir:

— Bilirim..

Sonra da baş parmaklarını geriye doğru çevirir:

— Böyle de yaparım..

Bizim iktidar, paşanın damadı kadar da olamadı. Parmaklarını geriye çevirmek için iki yıl düşündü tam...

Bu kadar mühim parmağın sahibi, bu kadar kararsız bir baş olunca milletin kaderi vatmanı kaybolmuş tramvaya benziyor. Bir bakıyorsunuz istikamet Tünel... Bir bakıyorsunuz tekrar İstiklâl caddesi...

Ne yazık ki bu gidip gelmeler arasında bir türlü Hürriyeti ebediyeye varamıyoruz.

∴

Deli Dılaca diye eski bir masal vardır, belki hatırlarsınız.. Bir gün Deli Dılaca'yı görmiye bir görücü gelir...

— Kızım nerede annen, der.

— Komşuya kavga etmiye gitti..

— Neden kavga edecek?

— Komşu diyor ki, ben kuyularının içine pislemişim. Annem de hayır içine pislemedi, kenarına yaptı sonra ayağıyla içine itti, diye iddia ediyor...

Bundan çıktı kavga...

Yakın tarihimizdeki parti kavgalarını bundan daha güzel anlatan bir hikâyeye, sizi bilmeyiz ama, biz şimdiye kadar rastlamadık..

∴

Muhalefetteyseniz şöyle konuşacaksınız:

— Memleket battı. İnsan haklarının hiç birine riayet edilmiyor. Bir yılda hapishaneye girip de sonradan beraat edenlerin sayısı yüz bin... Vaadlerin hiç birisi yerine getirilmedi. Nerde grev hakkı, nerde ucuzluk, nerde musavat?

İktidara geçince konuşma şu şekli alacak:

— Durun acele etmeyin, hepsi yavaş yavaş düzelecek. Daha dün bir bugün iki. Soruyorum hangi şey eskisinden daha kötü?. İnsan hakları herkesin başka şekilde anladığı bir mefhumdur. Grev içinse, memleket henüz o olgunluğa gelmedi. Hayat seviyesi yükseldiği için ucuzluk olmuyor. Musavat eskisinden fazladır.

Bakan olursanız şöyle diyeceksiniz:

— İşin esasını bilmediğiniz için böyle konuşuyorsunuz. Bundan daha iyi bir idareyi asla bulamazsınız. Yakında bakın neler olacak. Bir avuç muhterisin sözlerine kapılmayın..

Sonra kazara partiyle aranız açılır da tekrar muhalefete geçerseniz, haydi gene tornistan:

— O zaman söylediklerime bakmayın. O zaman hakikati söylemenin daha sırası gelmemişti. İçten çok mücadele ettik; olmadı. Şimdi yeniden sinei millete avdet ediyoruz. Bunun için bakanlıkları, grup sözcülüklerini feda ettik.

Daha sıkışırsanız o vakit de:

— Bir kusur ettik ama anladık kusurumuzu, şimdi tövbekâr olduk. Artık vicdanımız rahat diyeceksiniz.

(Not, yukardaki sözler Fethi Çelikbaş'ın siyasi hayata atıldıktan sonra yaptığı konuşmalardan alınmıştır.)

∴

Haydi gelin de beraber şu şiiri bir daha okuyalım:

Şu zeytin yağlı dolma
Yemek değil rezalet
Hürriyet, musavat, adalet
Hakikaten rezalet bu dolma,
hakikaten rezalet!

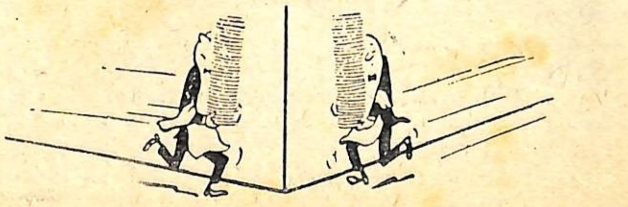

MEŞHUR ŞAİR BAY TOSUNLA CİDDÎ BİR KONUŞMA

Okuma yazma öğrendiğim gündenberi Bay Tosun'u tanırım. Tanırım dersem, kendisini hiç görmedim. Yalnız adını duydum, şiirlerini okudum. Şiirleri dillerde dolaşan Bay Tosunu, her nedense edebiyat tarihçilerimiz ıska geçmişler, edebiyat tarihlerinde yer vermemişlerdir. Kitaplarda, mitolojilerde de şiirleri yoktur. Oysa ki onun şiirlerini herkes ezbere bilir, adını duymamış, kadın, erkek, çocuk, hiç kimse yoktur.

Çok yazık ki, Bay Tosunun hayatı hakkında fazla bir bilgimiz yok. Nerede doğmuştur, kaç senesinde doğmuştur, bütün bunları bilemiyoruz. Ama memleketin neresine gitseniz, mutlaka onun şiirlerine ve adına rastlarsınız. Bir bakıma halk şâiri sayılabilir. Parmak hesabını çok sevdiğinden, daha ziyade hece vezniyle yazar. Bir berceste mısraı vardır ki, onu söyler söylemez, beytin ikinci mısraını hemen hatırlarsınız. Bay Tosun şiirlerini kâğıt üstüne değil, duvarlara yazmasını sever. Ve daha ziyade bilinmeyen bir sebep yüzünden, affedersiniz, umumî helâların duvarlarına yazar. İstasyonlarda, iskelederdeki, meydanlardaki, vapur ve trenlerdeki helâların duvarlarında mutlaka onun en çok bilinen ve adını açıklayan şiirini okumuş olmalısınız.

Okuma yazma öğrenen çocukların hâfızasına kazınan ilk edebî eser onun bu çok bilinen beytidir.

Bay Tosun'un bu şiirini herkes okuduğu, bildiği, ezberlediği halde her nedense hiç kimse başkalarının yanında tekrarlamaz. Herkesçe bilinen bu şiirindeki deyişten anlaşıldığına göre, Bay Tosun, tosun gibi kuvvetli, genç, oldukça kendini beğenmiş, ama biraz palavracı bir gençtir. Edebiyatın realist ekolüne mensup olduğu ve daha ziyade aşk üzerine çalıştığı, realist aşk şiirleri yazdığı, duvarlarda, kapılarda bâzan kalemle, tebeşirle, bâzan da çivi ile, tırnakla, kireç veya boya kazınarak yazılmış eserlerinden anlaşılmaktadır. Orijinal şiirlerini çok zaman yine realist desenlerle süsler, sinema ve tiyatro tuvalet duvarlarını resim-şiir sergisi hâline getirerek sanat zevkinin yükselmesine hizmet eder.

Yıllardanberi merak ettiğim halde bir türlü görüp konuşamadığım Bay Tosun'la geçen gün konuşabildim. Bana yüzünü göstermedi. Yalnız sesini duyabildim, sorularımı cevaplandırdı.

— Bay Tosun, büyük şehirlerimizden tutun, doğudaki, batıdaki, kuzeydeki, güneydeki köylere kadar bütün duvarlara şiirleriniz yayıldığı halde, neden bir şiir kitabı çıkarmıyorsunuz?

— Şiir kitaplarının sonunu bildiğim için, onların düşeceği yere düşmektense, duvarları tercih ediyorum. Ne de olsa duvarı, kâğıt gibi kullanamazlar.

— Bazı şiirlerinizi müstehcen bulmuyor musunuz?

— Hayır... Onlar realist (gerçekçi) şiirlerdir. Öyle olsaydı, müstehcen diye insanların dünyaya gelmemesi lâzımdı.

— Bay Tosun, bugünkü şiirimizi nasıl buluyorsunuz?

— Dünkü şiirimiz de, bugünkü şiirimiz de hep benim bir beyitte hülâsa ettiğim düşünceyi uzun uzun, dolambaçlı yoldan söylüyorlar. Ne diye divanlar, kitaplar, ciltler yazmalı? Sonuç hep aynı şey değil mi? İnsan, maksadına en kısa yoldan ulaşmalı.

— Evli misiniz?

— Şiirlerimden anlamıyor musunuz?

— Hangi partidensiniz Bay Tosun?

— Yooo... Politika yapamam...

— Neden? Memur değilsiniz, profesör değilsiniz, sendikadan değilsiniz, öğrenci değilsiniz. Yâni Bay Tosun, siz de politika yapmazsanız, kim yapacak?

— Ben bir duvar şâiriyim, tarafsızım. İktidardakiler de beni okusun, muhalefettekiler de...

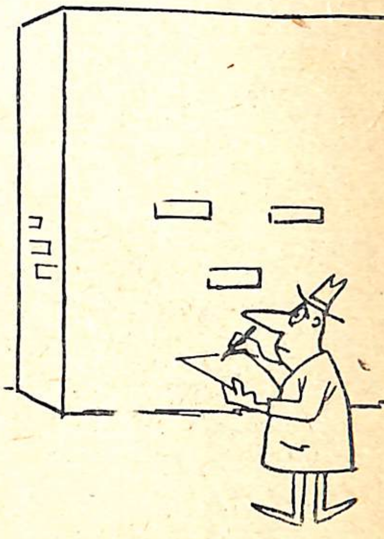

— Çok teşekkür ederim Bay Tosun. Haydi, bana müsaade...

— Güle güle... Yine buyurun!...

— Boş bulursam gelir, rahatsız ederim.

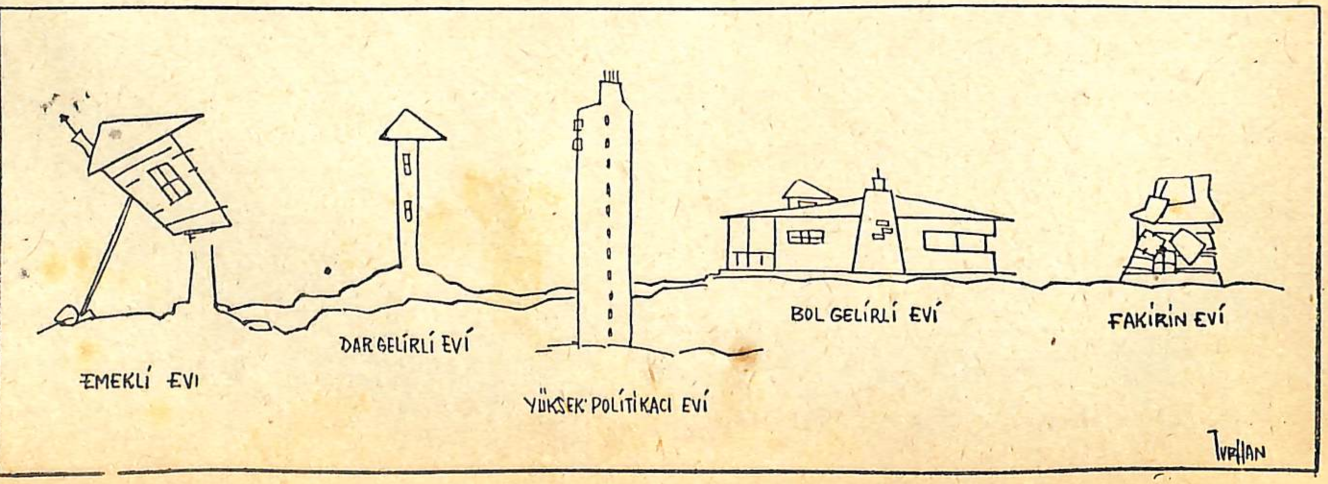

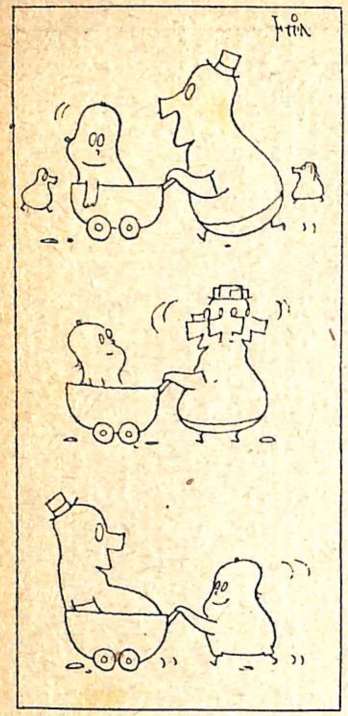

YAZISIZ

NE YAPARMIŞ?

Bir gazete idarehanesinde dinledim. Kelime katmadan olduğu gibi yazıyorum.

Odada iki yaşlı ve kıdemli yazar, üniversiteden önemli bir zat, gazetenin sekreteri ve ben varım. Bu gazetenin hükümet taraflısı bir gazete olduğunu da hemen hatırlatayım.

Kıdemli yazarlardan biri, öbürüne anlatıyor, biz de dinliyoruz:

— Yeğenim İsviçrede iktisat ve maliye tahsil etti. Üç ay evvel mezun oldu. Diplomasını aldıktan sonra profesörü çağırmış. «Artık memleketine dönüyorsun» demiş. «Buradan aldığın bilgilerle, elbette memleketine faydalı olmağa çalışacaksın. Buna hiç şüphem yok. Tabiî kendi memleketinin iktisadî durumunu, malî şartlarını herkesten iyi biliyorsun. Türkiyeye gider gitmez, «gel bakalım, memleketine faydalı ol, seni Maliye Bakanı yaptık,» deseler, neler yaparsın? Memleketine ne yolda faydalı olmağa çalışırsın. Beş senedir, burada öğrendiğin bilgilerden nasıl istifade edersin?

Yeğenim bir müddet düşündükten sonra şu cevabı vermiş: «Derhal istifa ederim!»

Profesör, yeğenimin alnından öpmüş: «Tebrik ederim, iktisat ve maliye ilmini hazmetmişsin. Eğer, sizden aldığım bilgilerle şöyle yaparım, böyle ederim, deseydin, sana hiç bir şey öğretemediğime üzülecektim» demiş.

Odada bir gülüşme ve sonra bir sessizlik...

Üniversiteye mensup zat:

— Buna benzer bir vak'a bilirim, diyor, şimdi çok mühim bir mevkide olan bir arkadaşımla mülkiyede «Devletler Hukuku» imtihanına girdik. Profesör, arkadaşa: «Adliye Vekilisin. Şu şu şartlar altında, şöyle bir mesele ile karşılaştın. Ne yaparsın?» diye sordu. Arkadaş öyle söyledi, olmadı, böyle söyledi olmadı. Ter içinde en sonunda:

«Efendim, dedi, müsteşarı çağırır, ne yapılacağını sorarım»

Hikâyeyi dinleyenler:

— Doğrusu da bu, dediler.

Vak'ayı anlatan zat:

— Profesör, arkadaşı döndürdü, dedi.

Orada bulunanlar:

— Memlekette kiymetli gençler de yetişiyor, ama... dediler.

Sonra, üçüncü, dördüncü vak'aları anlattılar, ama.. Yazamıyacağım için özür dilerim.

NE OLACAK

Yaşlı bir zat, cadde üstündeki evlerden birinin ziline yetişmeğe çalışan küçük bir oğlan çocuğu görmüş, yardım olsun diye yanına gidip zili çalmıştı.

— Ee, diye sordu. Şimdi ne olacak delikanlı?

Çocuk, tuhaf tuhaf ondan yana bakarak:

— Vallahi sizin ne yapacağınızı bilmem ama, dedi. Ben kaçacağım.

BEYAZ ZESİR TİCARETİ

SUAL

Okuduk: Amerikadan bir milyon 800 bin ton buğday alıyormuşuz.

Yâni, bir tarım memleketi olan Türkiye, dışarıdan buğday ithal ediyor.

Hem ne zaman teslim edilecekmiş bu buğday, biliyor musunuz? Eylûl başında. Yâni bizim harman zamanı.

Bu ithal edilen buğday karşılığı bizim de bir şey vermemiz lâzım.

Düşündük...

Madem ki artık tarım memleketi olmaktan çıkıyoruz. Karşılık olarak tarlalarda kalan yedek parçasız traktörleri versek, nasıl? Münasip değil mi?

HER HAFTA BİR ADAM

LEON — Babıalide klişecilik yapmakta olan Leon çinko renginde bir adamdır. Leon'un başlıca hususiyetini «ototipi tire, ototire» gibi tâbirleri kullanması teşkil eder. Leon, klişehanede çalıştığı için yüzü çinko tozundan pek zor gözükür.

Cumartesi günleri mecmua idarehanelerine elinde fatura ile en önce girer.

Leon ressamlarla daima işbirliği yapıp, hem müşteriden, hem de ressamdan komisyon almasını pek iyi bilir.

Leon'a son zamanlarda Amerikadaki amcası Arşak Palabıyıkyandan 100.000 dolar miras kalınca klişeciliği bırakıp Samatyada aldığı apartmanda yan gelip yatmaktadır.

Leon gayet fiyakalı giyinip arasıra klişeci arkadaşlarını ziyaret etmekte ve Babıali'de cakalı cakalı dolaşmaktadır.

Leon'un tekrar klişeciliğe dönüp dönmiyeceği de merak edilmektedir.

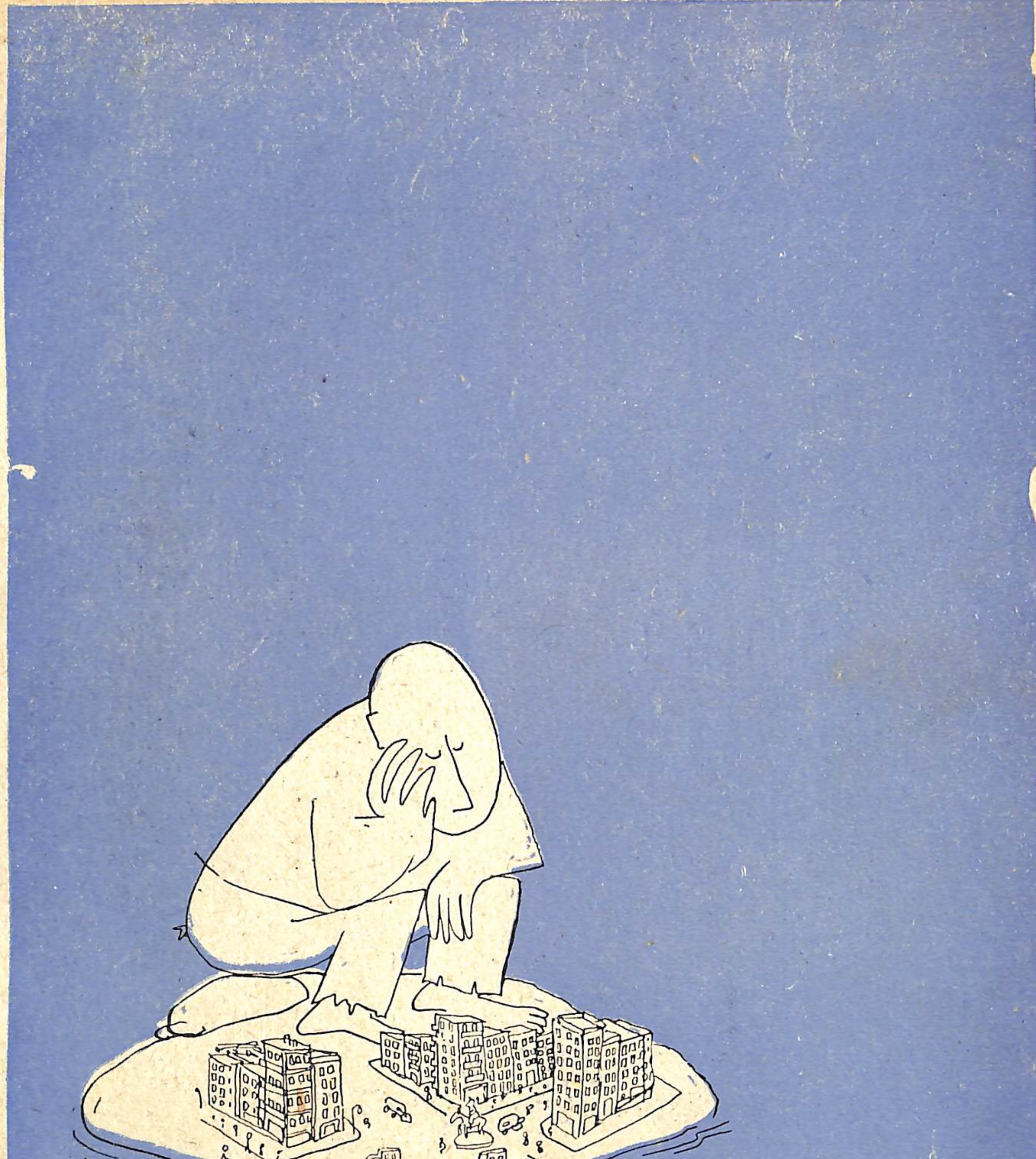

ŞEHİR HASRETİ!..

hastayım yaşıyorum

Sağlık Müdürlüğüne ne dolmuşla gidilir, ne tramvayla... Yayan yapıldak tuttum yolu.. Ben nefes nefese kan ter içinde giderken:

«Hasta mısın, hemşerim?»

Diye bir açıkgöz takıldı arkama.

«Ne olmuş, hastayız!» dedim.

«Gel seni kıyak bir doktora götüreyim, paran var mı?»

«Git işine» dedim. «Param olsa hasta mı olurdum?»

«Şurada bir mütehassıs var. Amerikadan daha yeni geldi. Sıcağı sıcağına götüreyim seni»

«Ne mütehassısı bu adam?»

Beni biraz genç gördü galiba.

«Belsoğukluğu» dedi.

«Yaramaz!»

Kızdığımı görünce çevirdi:

«Canım, dedi, sinirden de anlar!»

«Ama ben anlamam!»

«Bana göğüs hastalıkları mütehassısı lâzım, çek bakalım!»

«Canım, senin göğüsle mö-

ğüsle ne işin kalmış artık, için geçmiş.»

Sağlık Müdürlüğüne de gelmiştim. Soluk soluğa çıktım merdivenleri. Müdürün kapısı, duvar. Muavinin kapısı aralık ama içerde kimse yok. Bir hademe aldı istidayı elimden; «Nedir bu?» dedi.

«Altında pul olduğuna göre istida olacak!» dedim.

«Ne istiyorsun, yardım falan mı?»

«Ne yardımı yahu, benim bütçemden zorum yok, bütün zorum ciğerimden! Rapor istiyorum rapor!»

Tecrübeli bir müdür pişkinliğiyle, istidayı yüzüme karşı fırlatarak:

«Yarın gel!» diye merdivenleri gösterdi.

Ertesi günü erkenden muavin beyin peşinden damladım: «Belediyeden gönderdiler, rapor istiyorum» dedim.

Tek kelimelik istidamı evirdi çevirdi, okudu, bir daha okudu:

«İstida değil, yıldırım telgrafı!» dedi. Darıltmamak için:

«Evet öyle» dedim. «İşim acele de...»

Acıyarak baktı:

«Puluna yazık!»

«Neden yazık oluyormuş?... Pulsuz istida mı olur?»

«Pula değil, istidaya bile lüzum yok. Biz seni böyle de yatırabiliriz.»

Sevincimden:

«Peki yırtayım öyleyse!» dedim.

«Aşağıdan bir kart doldursunlar. Getir bana!... İn merdivenleri. Solda...»

Ben sevincimden teşekkürü bile unutmuştum. Nasıl sevinmeyiyim? Adamcağız beni hiç olmazsa yukarı kata göndermiyordu.. Merdiven çıkmayacaktım.. İstida kadar, rapor kadar kızdığım bir şey daha varsa «merdiven» dir. Bende bu yetersizlik, kalb yetersizliği başladı başlayalı bütün merdivenlere, bütün basamaklara düşman kesildim. Zâten eskidenberi yükselmekte, yükseklerde gözüm yoktur.

Rahatça merdivenleri indim. Soldaki odaya girdim, üç dört bayan defterlerin üzerine kapanmış, harıl harıl moda eleştirmesi yapıyorlardı. En güzeline istidamı şifahen söyledim. (Cebime koymuştum istidamı). Bayan bir otel kâtibi nezaketiyle «Hemen yatacak mısınız?» dedi.

«Hemen!» dedim.

Bir kart çıkardı, adımı falan

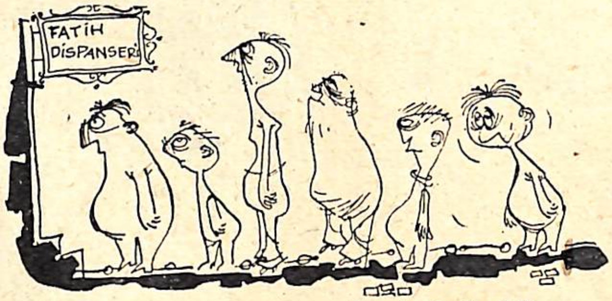

yazdı:

«Muavin beye imzalatın tamam!» diye uzattı.

Bu işlerdeki sürat başımı döndürmüştü. «Aşkolsun şu Demokratlara!» dedim içimden. «Çok pratik adamlar doğrusu. İstidayı falan kaldırmışlar.»

Ikına sıkına merdivenleri çıktım ama, koymadı bu sefer. Sanki dizlerime can gelmişti.

Muavin bey kartı imzalarken: «Gördün ya işte...» dedi. «İstidaya hiç de lüzum yokmuş değil mi?»

Ben «Sâyenizde efendim» diye ısmarlama bir nezaket sırıtışı yaptım. O da güldü:

«Şimdi» dedi «bu kartla doğru Fatih dispanserine gideceksin!»

«Eeee?» dedim.

«Sizi bir temiz muayene edecekler.»

«Eeee!»

«Eğer hakikaten hasta iseniz...»

«Ben yalan mı söylüyorum..» diyecek oldum. O devam etti:

«Yatırırız sizi... Yok, eğer...»

Gerisini dinlemeden kaptım elindeki karti, asfaltta aldım soluğu.

Gazeteye gidip patrona dert yanmayı düşündüm. «Hayır» dedim, bir «de onu kızdırmayalım, tutar bir başmakale döktürür de pişmiş aşa su katar. İşler bu kadar yoluna girmişken altüst etmeyelim!» diye kendimi yatıştırdım.

Atladım tramvaya. Fatih şurada burnumuzun dibinde. Hani adam beni, tutar, Beykoz dispanserine de gönderebilirdi. Kızacak ne vardı bunda?..

Dispanser tıklım tıklımdı. Öksürüp aksıranlar odaya girmek için sıra bekliyordu. Yorgunluktan, halsizlikten nevrim dönmüştü. Görenler «Sen gir!» dediler bana.

Defterin başındaki doktor

«Ver kartını!» dedi.

Elimdeki kartı uzattım.

Şöyle bir göz attıktan sonra:

«Onu değil!» dedi.

«Yok başka...» dedim. «Yoksa istidayı mı istiyorsunuz?»

«Ne istidası? Mahkeme mi burası? Kartını ver!»

«Yok kartım.»

«Yok ne demek?»

Bende sinir yok diyen arkadaş aldanmış olacak! diye düşündüm. Tepem atmağa başlamıştı çünkü... Doktor dik dik yüzüme bakarak:

«Haydi» dedi. «Ver kartını, seninle uğraşacak değiliz!»

«Ne kartı canım!» diye dikleştim.

«Dispanser kartı!»

«Yok!»

«Eskiden gelmedin mi buraya?»

«Geldim, bir hasta getirmiştim buraya, güzel bir kız...»

«Yalan söyleme. Geldin muayene oldun. Fiş verdik, dosya açtık.»

«Hatırlamıyorum!»

«Hele iyi düşün. Hep böyle yaparsınız. Bir de yalan söylersiniz. Hiç olmazsa fiş numarasını söyle!»

İşte bu! Şimdi vurur musun, öldürür müsün? Kendi kendime: «Aman Cemil!» dedim. «Sen bozulma sakın.» Sonra bir Çörçil soğukkanlılığı ile:

«Beyefendi!» dedim. «Zâtıâliniz benim geldiğimi, muayene olduğumu hatırladınız. Maşal-

lah hâfızanıza doğrusu!... Hele bir düşünün, fiş numarasını da hatırlayacaksınız?»

Sen misin adamcağıza vazifesi başında «hakaret» eden, açtı ağzını. Eski bir Sağlık Bakanı ağzıyla:

«Siz profesyonel hastalar, hep böylesiniz. Hastahane hastahane dolaşır, yer içer yatarsınız. Bir de doktorlara yapmadığınızı bırakmazsınız! Nedir sizden çektiğimiz. Çık!...»

«Kolayı var beyefendi, gaz dökseniz de topumuzu...»

«Yeter! Çık!»

«Ne kadar vereml varsa...»

«Yeter!»

«Şöyle bir kibrit...»

«Çık!»

Ben daha yumuşak:

«Bir dakika beyefendi» dedim. «Siz doktorlar, bizim gibi gazetecilere karşı...»

diye başladım. Hayret! Karşımdaki beyaz gömlekli zat kuzu gibi oluvermişti. Biraz önceki kabadayı o değildi sanki.

«Bizim gibi gazetecilere...» diye tekrarladım. Sihirli kelimeyi bulmuştum. «Niçin sert davranırsınız bilmem ki... Ben üstelik bir fotoğrafınızı da çekecek değildim.»

«Haklısınız» dedi. «Buyurun!»

Beş dakika içinde hastalığım tesbit edilmiş, hastahaneye yatırılmam için, Sağlık Müdürlüğünün kartına yazılması gereken şey yazılmıştı. İstida cebimde, belâlı kart elimde yeniden Sağlık Müdürlüğünün yolunu tuttum.

(Gelecek hafta Belediye Sağlık İşlerini kapı kapı dolaşan tıknefes Laterna, sonunda nasıl cankurtaranlık olduğunu yana yakıla anlatacaktır.)

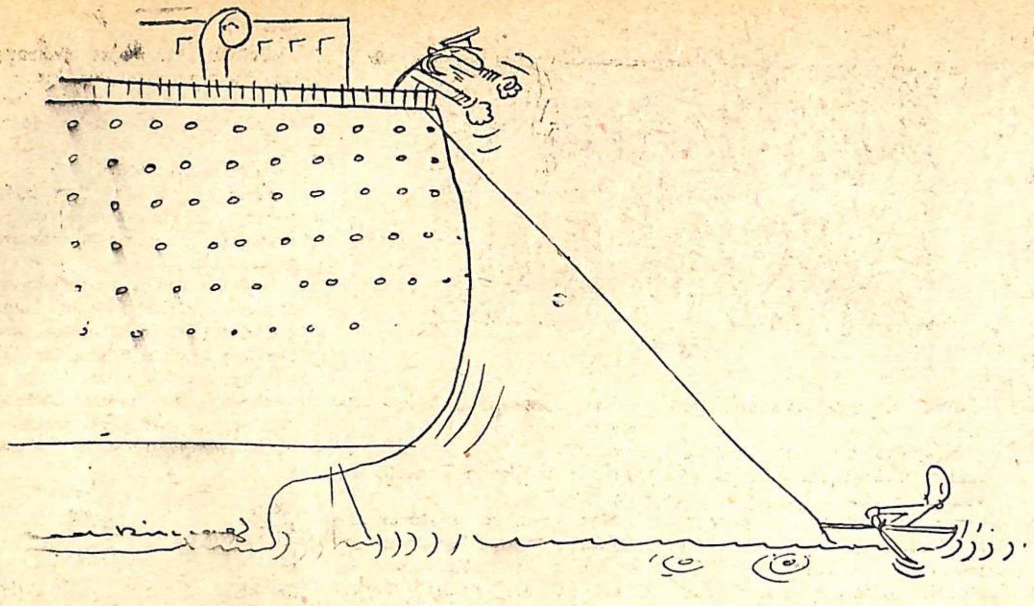

YAZISIZ

GÖVDESİ

Esat Mahmut bir toplantıda anlatıyordu:

— Röportajlarım benim parmaklarım, senaryolarım ellerim, öğretmenliğim ise duygularımdır.

Biri sordu:

— Ya romanlarınız üstadım?

— Ha, romanlarım, gövdemdir benim gövdem.

Sonra Esat Mahmut'un heybetli vücudunu baştan ayağa süzdükten sonra:

— Allahallah; Allahallah... diye söylendi.

Bu sefer Esat Mahmut sordu:

— Ne o, niye hayret ettiniz?

Öteki:

— Şey, dedi, üstadım hani romanlarınız gövdenizin yanında pek cılız kalıyor da...

SAÇ SAKAL 7,5

Okulda çocukların saçlarını keserler. Cezaevinde gazetecilerin saçlarını keserler. Şimdi de Barlarda ve randevu evlerinde yakalanan yaşı küçük kızların saçları kesiliyormuş.

Aman kökünden kessinler! Hani yanlışlıkla biraz kabaca kestiler mi, birçok kibar kızlarımız zan altında kalır sonra.

Bu saç kesme işinde anlıyamadığımız bir taraf var. Hadi mevkuf gazetecinin saçı, temizlik dümeniyle kesiliyor. Bunu anladık. 14 yaşındaki günahkâr kızcağızın da kesiliyor. Buna da aklımız yattı diyelim. Pekiii okul çocuklarının suçu ne? Okullar, çocuklarımızı hayata hazırladığına göre şu demokrasi devrinde yavrularımızı demokrasiye mi hazırlıyoruz yoksa! Olur a, okulu bitirince bir kitap, yahut bir gazete çıkarırlar... Muhalif bir gazetede yazı yazarlar. Meselâ parti adına turneye çıkarlar da aşka gelip bir nutuk söylemeğe kalkarlar. Dilin kemiği yok. Bir de bakmışlar ki ceza evinde almışlar soluğu. Kesilen saçlarına bakıp bakıp yaş dökeceklerine alışsınlar yumurcaklar şimdiden. Çocuklarımızı eşek tıraşı yapıp da salıveren müdür yardımcılarına hiç kızmıyalım artık. Oğlumuzun başında sıfır numara makineyi yürüttülerse, sıfır numara vatandaş olması içindir.

Okul, hayata hazırlar dedik ya! Terbiye için traş, ceza için traş, islâh için traş. Siyaset için traş. Her taraf şu Yeni cami meydanınan döndü. Ha babam. Saç sakal yedi buçuk!

YAZISIZ

— ŞİMDİ YAZ ŞUNLARIN FATURASINI BAKAYIM!...

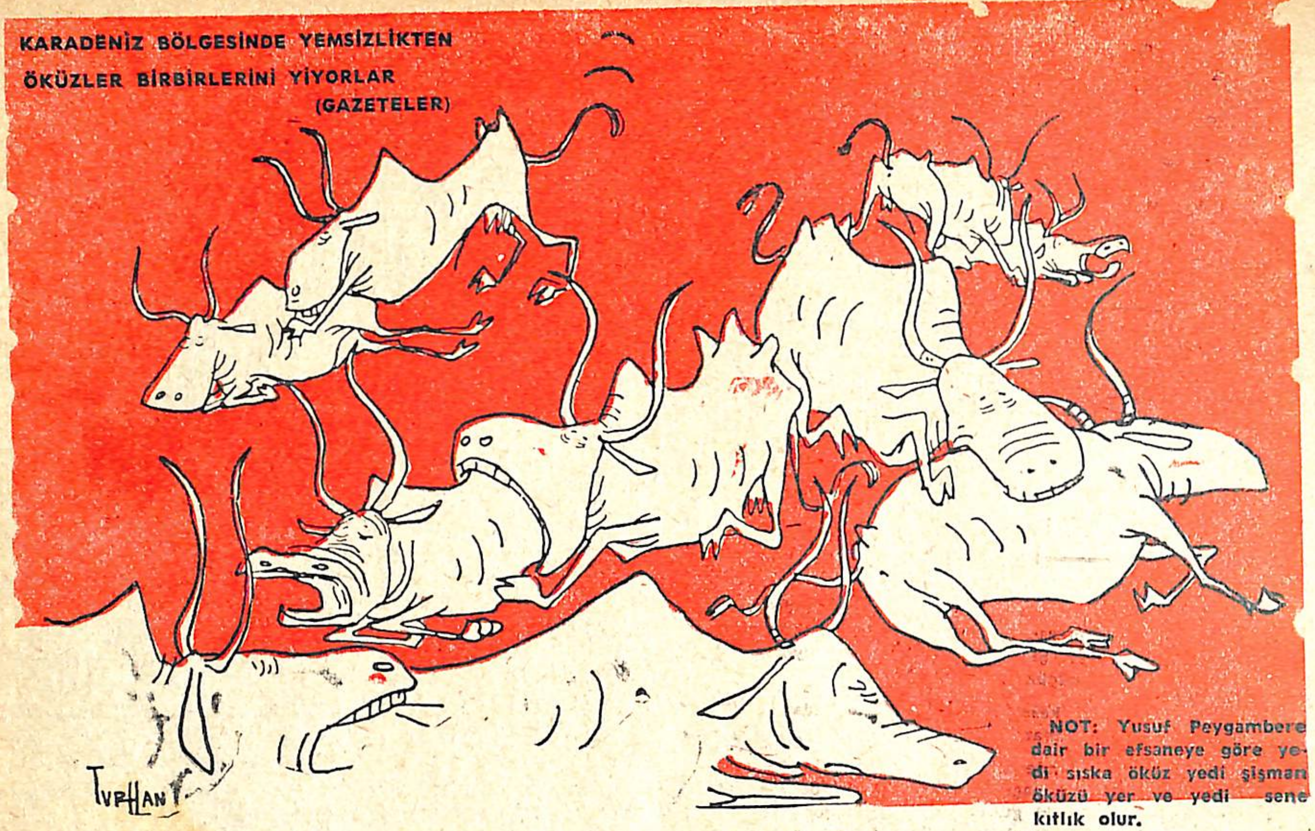

NOT: Yusuf Peygambere dair bir efsaneye göre yedi sıska öküz yedi şişman öküzü yer ve yedi sene kıtlık olur.

gögüs üzerine

Liselerimizin kendi özelliklerine göre günleri var: Pilâv günü, aşure günü, boza günü gibi ...

Dergiler de sayılar yapıyor: Sait Faik sayısı, Demokrasi sayısı, Yeter sayısı...

Bakıyoruz, bugünlerde gazeteler de özel sayılar yaparmış gibi özelliklerine göre tek konuları işlemeğe başladılar. Muhalifler «Pahalılık» üzerine sayılar yaparken iktidar gazeteleri de «ucuzluk» üzerinde çalışıyorlar. Taraf tutmayanlara gelince... Onların da kendilerine göze özel sayıları eksik olmuyor.

Elimize ciddî günlük bir gazete geçti. Dipten duruğa kadar bütün yazılar, resimler, karikatürler göğüs üzerine...

Birinci sayfada Sophia Loren'in açık bir resmi. Altında takdim yazısı: «Güzel göğüslü artist..» Biraz aşağısında «Göğüs hadtalıkları artıyor mu?» diye bir anket. Yanında bir haber! «Tavuk göğüslerine beş kuruş zam!» Sol köşede bilmem hangi topluluğun beden gösterileri... Beden gösterisinden kasdın fotoğrafcıya göre tek bir mânası: Göğüs gösterisi. Sağ köşede bir karikatür... Kadının ne kafası belli, ne eli, ayağı. Yalnız göğsü var ortada.

Sayfayı çeviriyoruz. Acıklı bir haber... Tabiî yine göğüs üzerine: Kaleci Bülendin göğüs kemiği kırıldı. Yanında bir sutyen reklâmı. Sırf göğüs. Sonra yanında çift sütun bir haber daha: «Jean Russell'in göğüslerini kedi tırmaladı» Okuyoruz: «Yakın dostlariyle bir masada oturup eğlenen güzel göğüslü artist, mutfaktan gizlice salona geçen bir kedinin dikkat nazarını çekmiş. Jean Russell'in karşısına geçerek uzun uzun göğsünü seyreden kedi, (tabiî erkek kedi) dayanamamış, birden atlamış üzerine.»

Bu göğüs haberlerinden usanıp Bölükbaşının nutuklarını okumağa başlıyorsunuz. Yine karşınıza göğüs çıkıyor: «Demokratları göğsünden vuruyoruz!» Böylece göğüs, muhaliflerin ağzına da geçmiş oluyor. Yakında DOLMUŞ'un sayfalarını göğüsle silme doldurup bir «Göğüs Sayısı» yaparsak hiç şaşmayın! Hem bize yakışır da!

(*) Bu yazıda geçen haberlere inanmanızı rica ederiz. Yüzde yüz doğrudur.

taksi saatleri

ADNAN VELİDEN MEKTUPLAR

Sevgili İzak...

Elektrik prizlerin faturalar senden aldiktan sonra, dosdoğru mazaya yeldim ve çok mutesir oldum ki, epeyce buyuk işler bizim başimizden yeçti. Şimdi sana bu mektup, ekstra bir sufrans içinde yaziyorum.

Mazaya yelincas, yordum ki bizim kayinbaba David, bir kriz kardiyak yeçirmiş ve çok hastadir. Emen bir otomobil yetirip hastanede yoturmek düşundum ve çabuk Biçaço yonderip bir taksi çardirdim. Taksi yelincas, bir şoför, kocaman biyiklari var ve yozleri çok fena bakar. Emen adama dedim ki, «çabuk hastanede bir hasta yoturmek ister. Ayde, taksinin sati aç ve bizim hastayi koyalım.» Şoför eyi bir adam benzemez ve bana dedi bu otomobil sat ile yidemez. Çünkü şimdi lâstik çok fiyat palidir ve bulunmaz ve bir lâstik almak için onbeş yün valinin kapida beklemek ve çok yalvarmak ister ve sonra validan kâhat alicas ve lâstik mazasinda yoturuncas derler ki lâstik kalmamiş ve ükûmet döviz transfer yapacak ki, başka bir parti lâstik yelincas verecekler. Ben sat açamam ve hastanede kadar on lira alirim» dedi. O zaman butun asabim bozulmuş ve gayet sinirli olarak çok kizdim ve butun enerjik koyarak şoföre bağırdım ki «Niçin buyuk Ükûmetimiz er şeyi duşunup muhterem kanunlari koyarak ve kilometre esap yaparak er taksi için ayni fiyat komuştur ve bir muşteri oluncas sat açmak lâzimdir. Çünkü İstanbul bir turist şehridir ve er ecnebi burda bir taksi alincas, nasin bilecek ki, şoför tamam para ister?.»

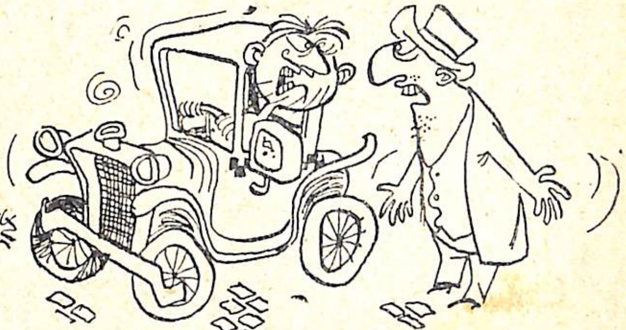

O zaman şoför bir hayret içerisinde düştu ve benim akil karşisinda şaşirdi. Çok çok duşundu ve cevap verdi ki, «Sen niçin Turist ile şoför arasina yirmek ister? Turist ile Şoför arasina Altinci şube bile yiremez. Sen nasin yirersin? İstanbula bir Turist yelincas, şoför ona protokol mudur yibi karşilar ve iç kimse alâkadar olmayarak yalniz şoför, Türk misafirlik yosterir. Sen ister şoför, misafirlik parasi almasin?» dedi. Baktim ki bu şoför çok fazla konuşur ve çenesi, Ankaradaki Banknot makinesi yibi durmadan çalişir. O vakit ben çok kizdim. «Seni trafik polisina şikâyet yapacayim» dedim. Şoför bana dedi «Ben trafik polisini tanimiyor ve sat açmi-

(Lütfen sayfayı çevirin)

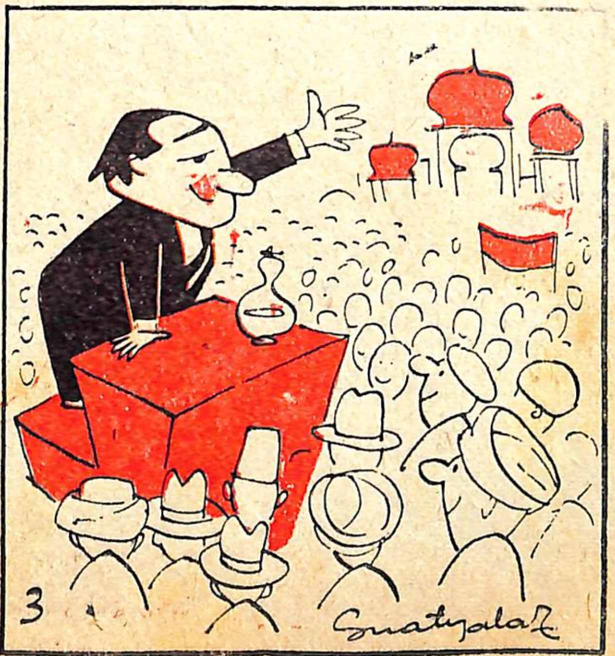

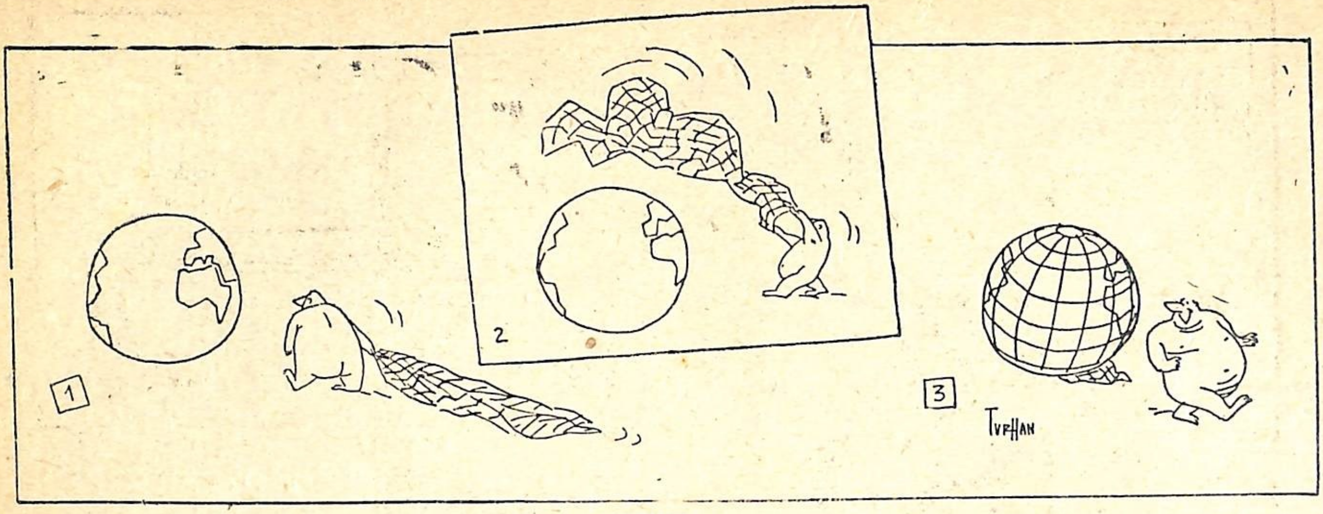

YAZISIZ

yor. Çünkü bu otomobil, Denizcilik Bankasi yibi çiflik değildir.» O zaman emen Biçaço yonderip bir polis çardirdim. Şoför çok kizdi ve ayni Mükerem Sarol gazetaci için yaptı gibi, bana bir yumruk vermek istiyor. O zaman çok eyi anladim ve bu şoför ekstra bir ceza ister. Mazanin içine kaçtim çabuk Biçaço yolladim, otomobil nümero almak. Bizim kayinbaba David fenadir ve bu şoför gene sat açmiyor. Trafik polis yeldi ve o zaman buyuk bir cesaretle ve hiç korku olmadan yittim ve polisa dedim: «Bu adam sat açmaz». Polis sordu «niçin açmaz?». Ve emen ceza istedi yazmak. Şoför korkmadi ve dedi «Beni Halk Partisi Başkan bile şikâyet yapti ve kendisi iftira cezasi yördü. Sen bana ne yapacaksin?» dedi.

Sevyili İzak! Halk Partisi deyincas aklima yeldi da yazayim. Bizim Mordohay yeçen yün, altin fiyatina bakmiş, fasulya fiyatina bakmiş, kara borsanin Dolar fiyatina bakmiş ve der ki «1958 da İnonu paşa yüzda yüz kazanir. «Onun için şimdi ep İnonu'nun fotoğraflarini toplar, Em de ucuz toplar.

Sevyili İzak!.. Emen Mordoha'ya yit ve buyuk çerçeveli bir İnonu fotoğrafi al. 15 lira vereceksin ve bu fotoğraf sakla. Çünkü 1958 da 120 lira olacak ve iki sene için 105 lira kazanç vardir. Ama, bu fotoğraf meydanda birakma. Nolur nolmaz. Biri yorürsa çok buyuk felâket olacak ve butun aile mafolacak, ve sen benim ismimi soyleyincas ben mafolacayim. Allaşkina soylema ve beni sakla. Ben sana bir kardeşlik için bu akil veriyor.

Sevyili İzak! Neyse, trafik polis şoföre benim eyilik için muamele yapti ve soyledi ki, çabuk sat açsin. O zaman şoför mecbur oldu sat açmak. Ama bir de ne yoreyim?.. Bizim kayin baba kapi önünda vefat etmiştir. Alah Başka aci yostermesin. Kayinbabayi kaybettim ama, aslanlar yibi sat açtirdim. İşallah yarin cenazede çok çok konuşacayiz. Seni beklerim sevyili İzak ve sana yeni bir fatura formülü vereceyim.

Senin erkek kardeşin
Benbasat

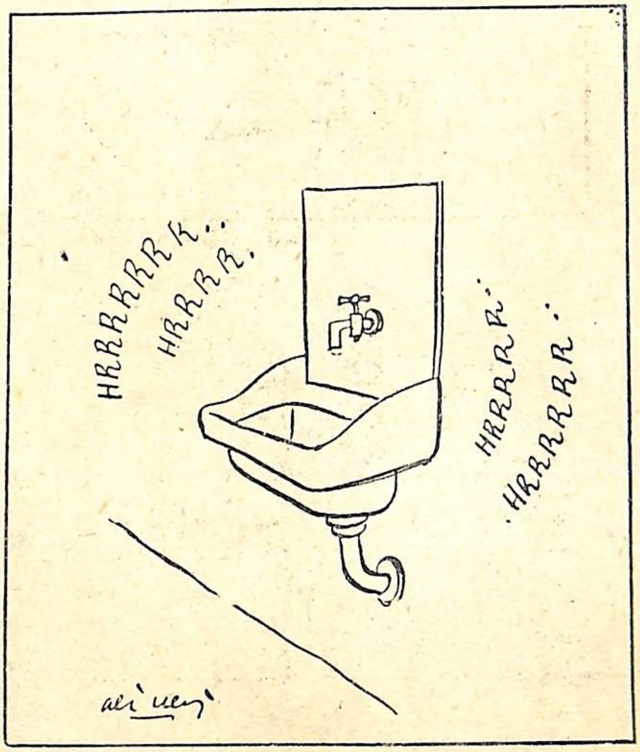

SULULUK

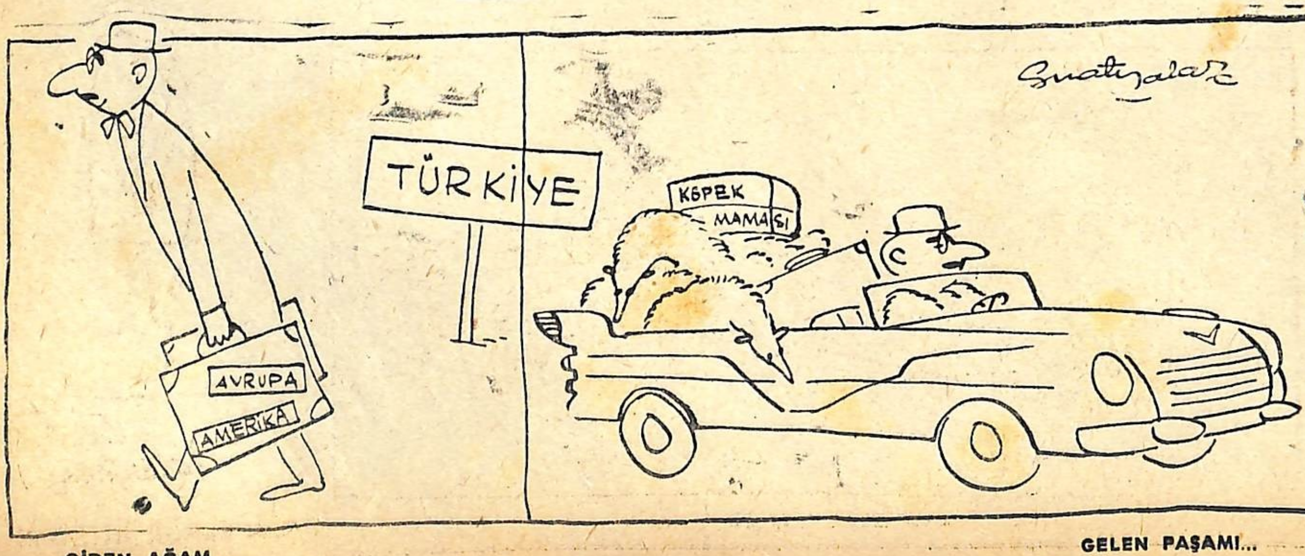

GİDEN AĞAM......

GELEN PAŞAMI...

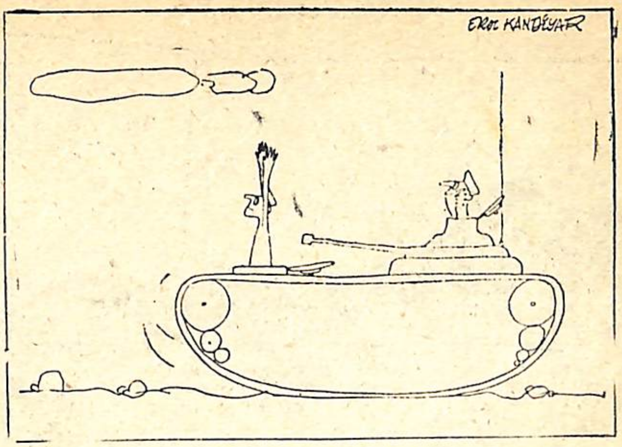

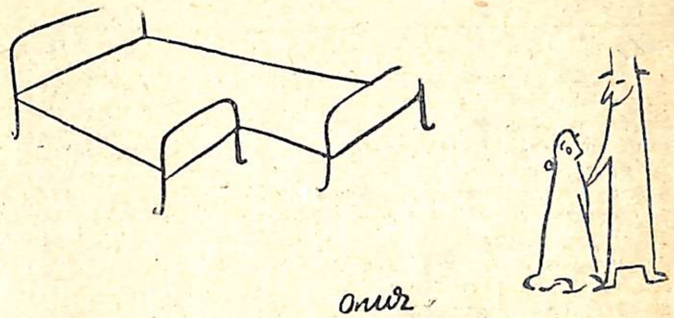

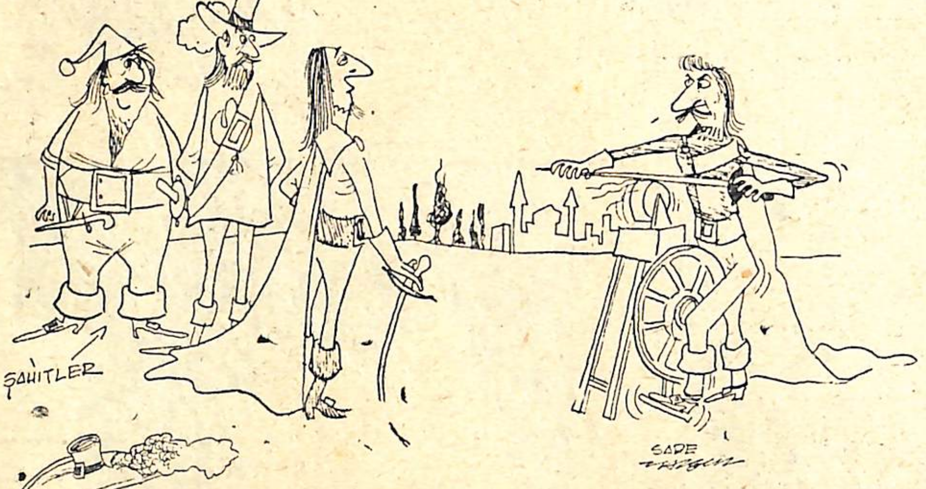

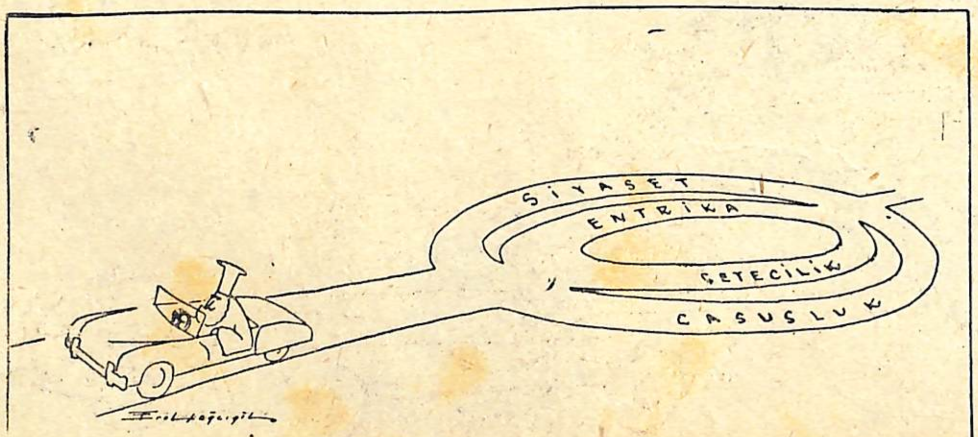

«PAPAZLAR TRAFİĞİ»

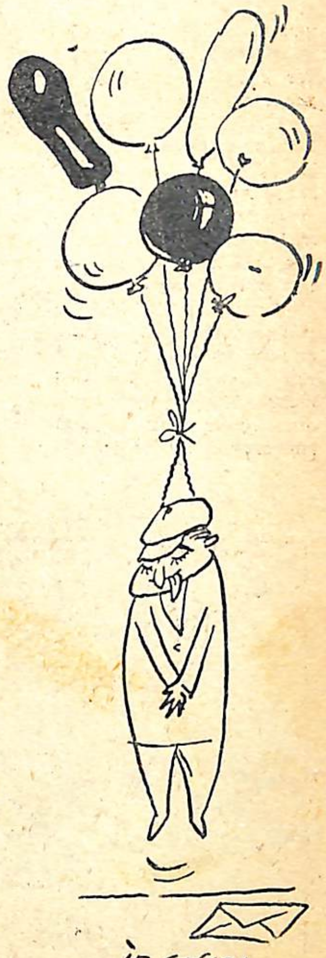

BALONCUNUN İNTİHARI

BARAJLAR

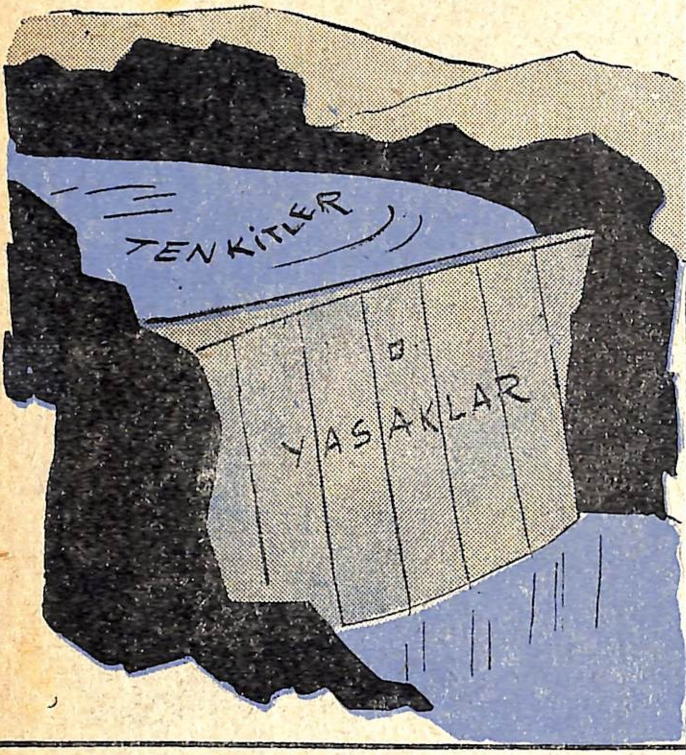

TEMEL ATMA

TURİZMİ TEŞVİK

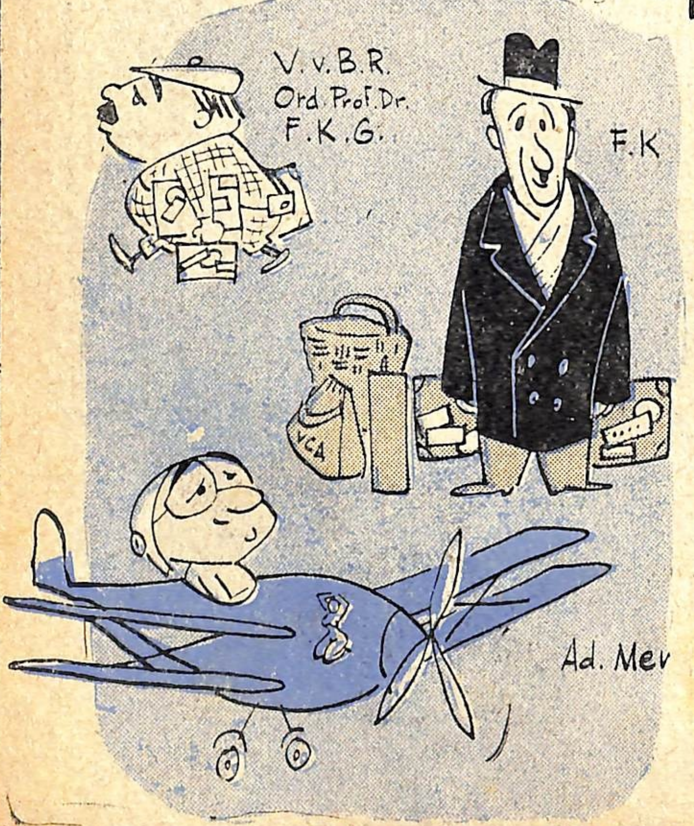

BASINI TEŞVİK

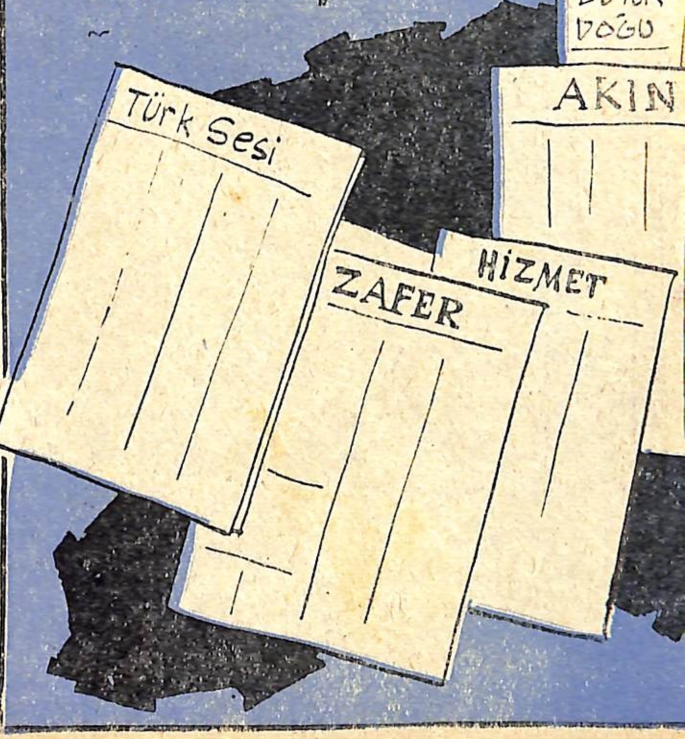

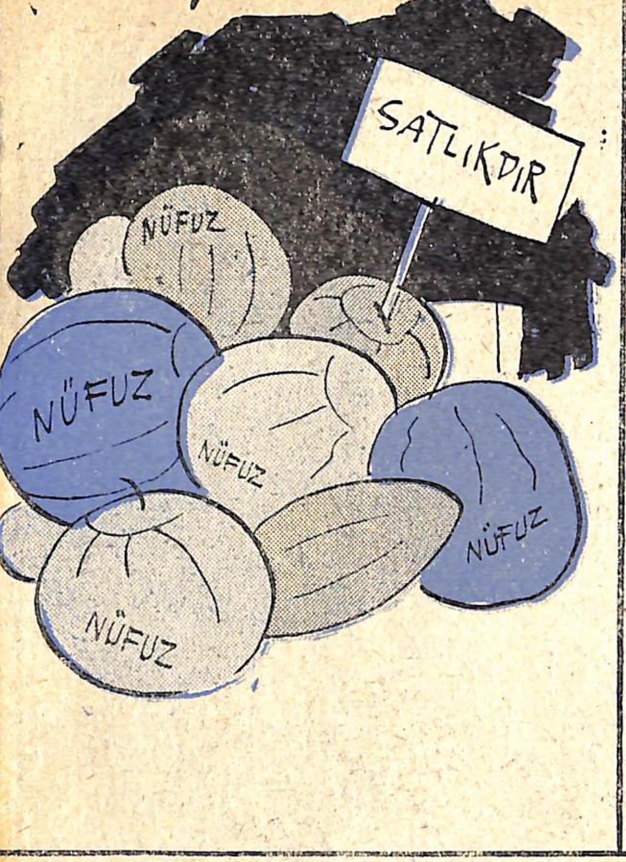

İÇ TİCARET

DIŞ TİCARET

DİL İNKILABI

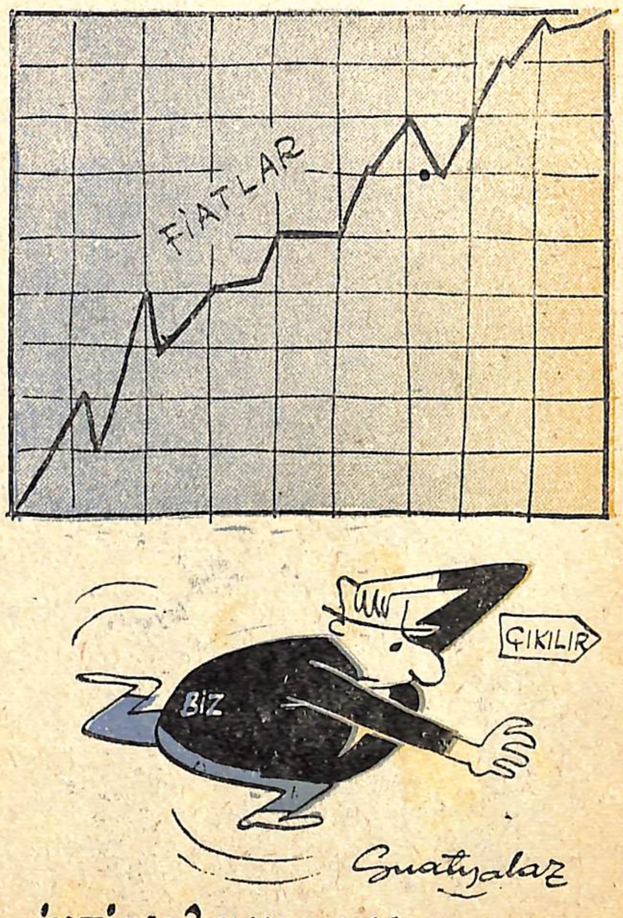

İKTİSADÎ KALKINMA

Çocukları Sever misiniz?

YAZAN : ALPLÂÇİN

Çocukları sever misiniz?. Kendi hesabıma timsahlardan, panterlerden ve engereklerden sonra, 6 X 6 metrelik bir odanın duvarları içinde arkadaşlığıyla sıkıntı duymayacağım tek mahlûk 8 yaşında bir çocuktur. Bazı kimseler, çocuklarla sâdece aile albümlerinde karşılaşmayı tercih ederler. Ben onlardan değilim. Düşünün bir kere... Siz uyurken yüzünüzü gözünüzü ren gârenk boyayan, en sevdiğiniz kitapların sayfalarından uçurtmalar yapan, cebinize ölü kurbağalar koyan ve nişanlınızla beraberken koruyucu bir melek pozuyla gözlerini üzerinizden ayırmayan tatlı bir yeğenin varlığı ile duyduğunuz zevki size kim verebilir?

Karşı komşumuzun 7 yaşında bir oğlu vardı. Selçuk adındaki bu şirin delikanlı, konu komşunun pencere camlarına, civardaki meyva ağaçlarına ve kendisinden küçük çocuklara karşı beslediği muhabbetten, fırsat buldukça bana da pay çıkarırdı. Ancak yaradılışımdaki çekingenlik sebebiyle olacak, trafik kazâsı veya icra mahkemesi celpnâmesiyle bir tuttuğum bu saadet sık sık başıma gelmezdi.

Dün evde oturmuş, büyük mizah yazarı Amerikalı Mark Twain'in bir hikâye kitabını okuyordum. İçinizden bazıları, hakikatlere bu kadar sadakat gösterişimden yanlış mânalar çıkarabilir. Mizahî hikâyeler yazmağa çalışan bir kimsenin, bu sahada ün yapmış bir yazarın kitaplarını okumasını başka türlü tefsir edebilirler. En azından «Bak, diye düşünürler. Hem mizahî hikâyeler yazıyor. Hem de şöhretli mizah yazarlarının hikâyelerini okuyor. Hımm.. Öyleyse bu delikanlının mizahî hikâyeler yazmak zahmeti, sâdece başkalarının hikâyelerine imzasını koymaktan ibaret...» Ne düşünürlerse düşünsünler, gücenmem. Hattâ daha ileriye gidip, aynı şey, yaşamış olsaydı Mark Twain'in başına da gelebilirdi, derim. Bu muhterem zatın bu sahadaki tek şansı, şu yaşadığımız devirde sağ olmayışından ileri geliyor. Eğer sağ olsaydı, belki o benim hikâyelerimi okuyacaktı. O zaman da aynı şeyler Mark Twain için düşünülecekti.

Neyse, biz hikâyemize devam edelim. O aralık kapı çalındı. Baktım. Karşı komşuyla, hanımı... Sinemaya gideceklermiş. Küçük Selçuk'u uyuyuncaya kadar bana emanet edip, edemeyeceklerini soruyorlar. Bin dereden su getirdim. Önce Yamyamlarla ve çocuklarla karşılaşıldığında kullanılması gereken o sevimli çehreyi takındım:

— Yatağına geç, dedim. Ben sana masal anlatırken sen de uyumağa bak...

Delikanlıyı yatağına kadar sırtımda taşımak icabettiyse de, bundan pek şikâyetçi değilim. Fazla kullanılmaktan cam bezine dönmüş (Pamuk Prenses) masalıyla işe giriştim. Yukarı katın kolejli kızını hatırlayaraktan başladığım Pamuk Prenses tasviri daha ikinci cümlenin yarısında kesildi:

— Ben Pamuk Prensesi sevmiyorum.

— Peki yahu, dedim. Olur a, tipin değildir. Bunun için bu kadar gürültü yapmağa lüzum yok. Kırmızı bereli kızı anlatırım.

— Onu da sevmiyorum.

Anlaşılan, delikanlının hayatında kızlara pek yer yoktur. Düşündüm. Hareket

hangisi olduğunu bilmediğim halde gidecekleri filmin bir şeye benzemediğini söyledim. Arkasından Selçuk denilen yaratığın, komşu da olsa kimselere emanet edilmeyecek cinsten bir çocuk, âdeta Cenabı Hakkın bir lûtfu olduğunu izaha çalıştım. Sökmedi. Çaresiz kitabımı alarak bitişik daireye, bu beklenmedik saadeti yaşamaya geçtim. Delikanlı beyaz pazen pijamaları içinde, muhabbetle üzerime atıldı. Ama söyledim ya, çocukları iyi tanırım...

Onun için tecrübesiz kimselerin bir veya iki gözünün çıkmasına sebep olabilecek bu sevgi tezahürünü, bir başka muhabbet ifadesiyle karşıladım. Sağ avucum olduğu gibi delikanlının sol yanağıyla tanıştı...

tarzı gözü yaşlı bir âşıktan ziyade, harb dansları yapan Kızılderili cengâverleri andıran bu delikanlı için başka bir masal buldum. Gösterişsiz, fakat aslan yürekli Keloğlanın masalını anlatmaya koyuldum. O da tutmadı. Psikoloji kitaplarında tedai bahsinde verilen örneklerden daha parlak bir tedaiyle, Selçuk, Keloğlan masalıyla saçlarım arasında münasebet bulmuştu:

— Sen de Keloğlana benziyorsun, dedi.

Bu benzerliği isbat yolunda ileri sürdüğü saçlarımın azlığını, başımdan bir kaç tutam saç daha yolmak suretiyle büsbütün arttırdı.

Geceyi daha hareketli, daha tatlı geçirmek için başka tasarıları olduğunu bildirdi. Mutfağın perdelerini yakmak ,gözlüğümü kır-

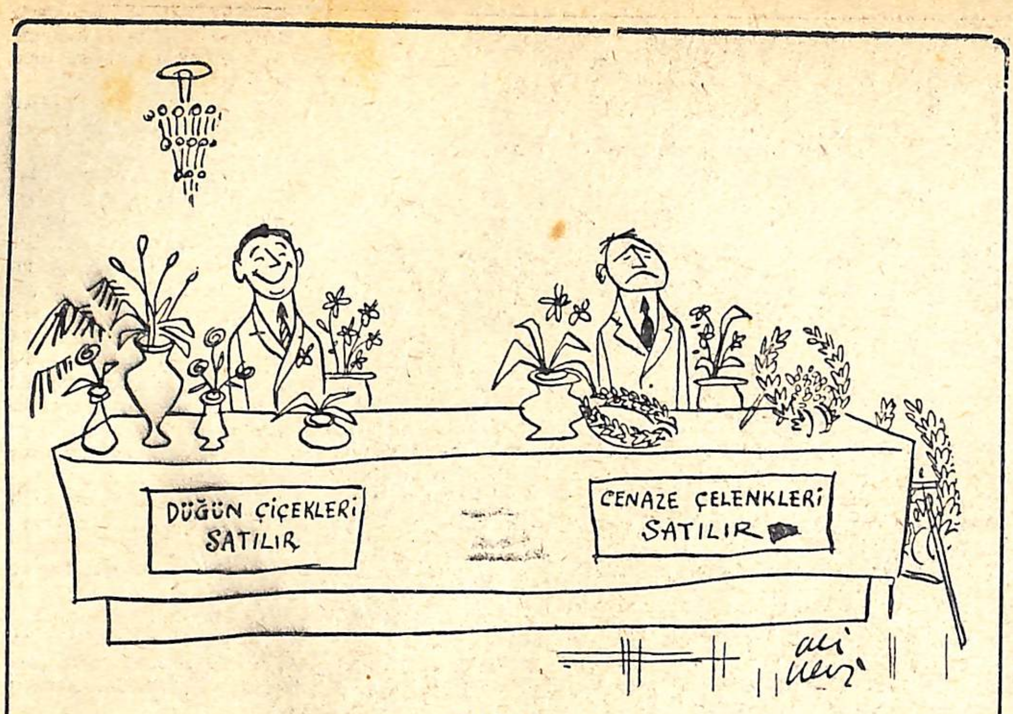

YAZISIZ

Sinan Bıçakçıoğlu
Karikatür Sergisi

Divanyolu, No 152

Hergün saat 10 — 19

3 Nisan — 18 Nisan 1956

***

YEDEK PARÇA SAYFASI okuyucuların yazılarını ve karikatürlerini bekliyor.

DOLMUŞ: YEDEK PARÇA SAYFASI. Babıâli Cad. Aydınlık Han - İSTANBUL.

mak, saat başlarında guguklu saatten dışarıya fırlamak hatâsını işleyen kuşu avlamak suretiyle bu tasarılarını fiil hâline getirdikten sonra da:

— Karnım acıktı, diye tutturdu.

Ve bilhassa sahanda pişmiş yumurta hususunda ısrar etti. Evde yumurta olmadığı için, bakkalın da kapanmış olması yüzünden, gizlice ev sâhibinin kümesine girmeyi göze aldım. Pantalonumun paçası yırtıldı, kolalı beyaz gömleğim kirlendi, mekân olarak bizim bahçeyi kullanan içtimaî durumu belirsiz bir köpek baldırımı ısırdı ama sonunda kümesten iki yumurta yürütebildim. Annesinin önlüğünü kuşandım ve ancak bekâr erkeklerin pişirebileceği lezzette bir sahanda yumurta hazırladım. Şu var ki, yumurta orta yere konduğu zaman Selçuk'un peynirli yumurtaya karşı önceden izhar ettiği muhabbet ortadan kaybolmuştu. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, yukarı kattaki kolejli kıza karşı olan duygularımla oynamağa kalkışmaz mı?

— Senin saçların dökülmüş, hem zayıfsın, suratın da kirpiye benziyor... Zaten Ayfer ablanın sana aldırdığı yok ki...O, köşedeki apartmanda oturan basketbolcu Semihle dalga geçiyor

Söyleyin Allahaşkına, bütün bunlardan sonra, benim yerimde siz olsaydınız ne yapardınız? Hiç tereddütsüz söyleyeceğiniz şey var ya, işte ben de onu yaptım.

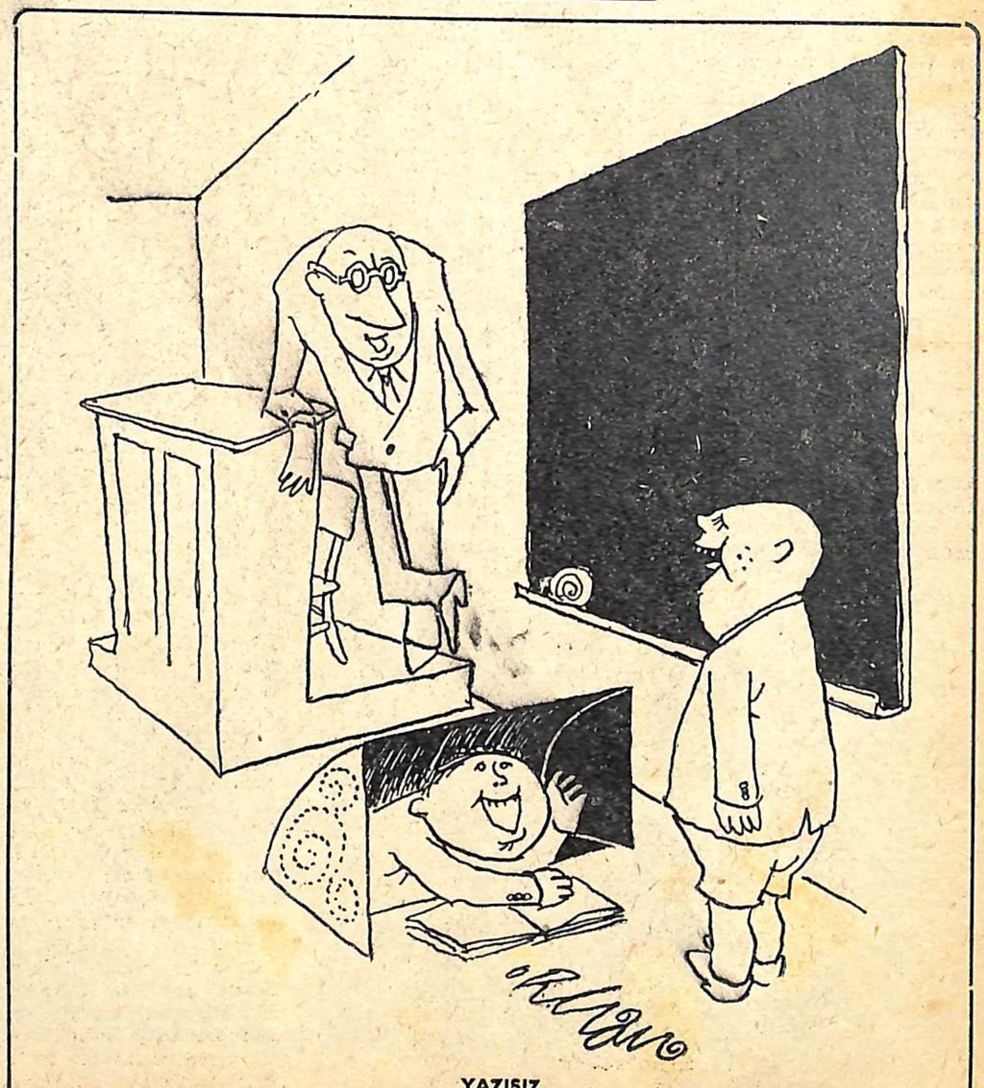
YAZISIZ

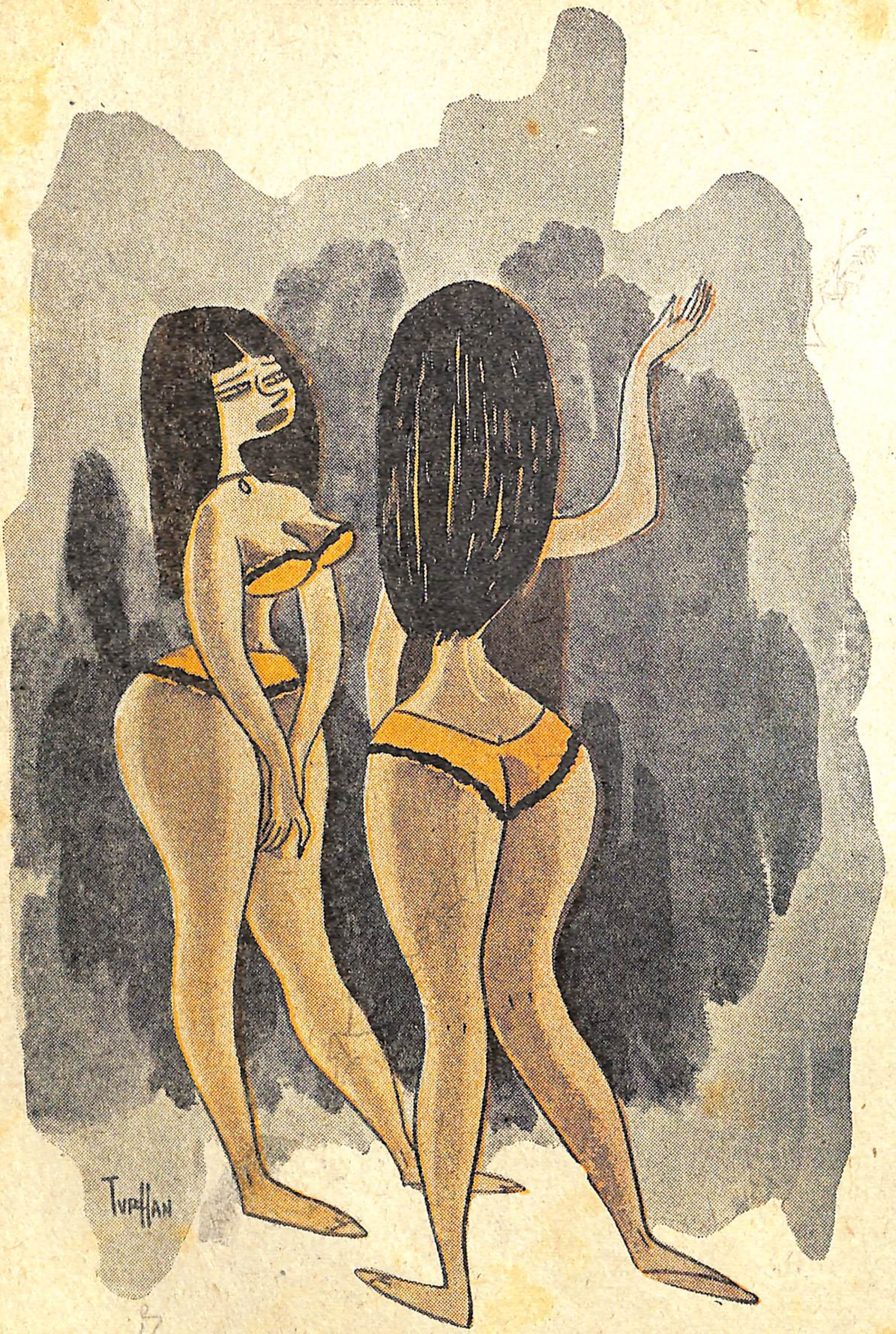

— BEREKET VERSİNKİ YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ BİZİ KAPAĞA KOYMADI. YOKSA SOĞUKTAN DONARDIK VALLAHİ...

berbat ettin..

YAZAN :
SUAVİ SÜALP

YAZISIZ

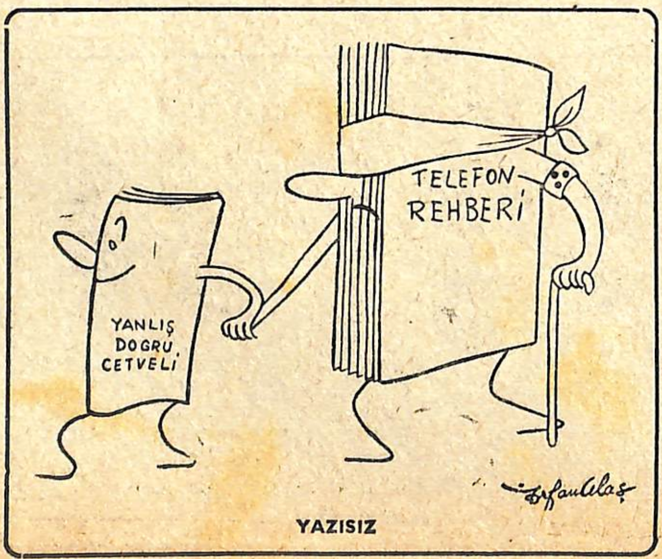

YAZISIZ

Bulony ormanının gölgeliklerinde elele ilerliyorardı. Kız sevimli, oğlan somurtgandı. Tepede bir kuş öttü. Kız kuşa baktı.

— Bak Marsel, her şey ne kadar güzel...

Marsel baktı. Ama pek tatlı değil.

— Ben çok bedbahtım Luiz. Anlıyamıyorum, neden bu kadar talihsizim?

Kız, delikanlının neden talihsiz olduğunu bilmediği için cevap vermedi. Marsel önündeki taşa bir tekme atarak söylendi:

— Hangi işe girsem bir haftaya kalmadan sepetliyorlar... Bir sen sepetlemiyorsun.

Luiz, sevgisini isbat etmek için heyecanla Marselin boynuna sarıldı.

— Bu nasıl lâf sevgilim? İnan ki seni seviyorum.

— Aşktan başka hiçbir şeylmiz de yok.

Luiz güldü:

— Göreceksin Marsel, muvaffak olacaksın. Şimdi beni öp.

Marsel yapacak bir şeyi olmadığı için Luize sarıldı. Ormanin çimenliğine doğru düşüverdiler.

Akşam üstü Marsel eve kalbi tok, karnı aç olarak döndü.

Kasketini bir koltuğa atarak bir iskemleye çöktü. Dalgın dalgın babasının duvardaki resmine baktı. Babası bir zamanın en iyi aktörüydü. Ama kendisi...

Kapı açıldı, annesi içeri girdi. Oğluna tatlı tatlı baktı.

— Ne o Marsel, yemek yemedin mi?

Marsel yutkundu. Nerdeyse ağlayacaktı. Annesine bakmadan konuştu:

— Ben çok kıtipiyoz bir adamım.

Annesi oğluna şefkatle baktı:

— Üzülme Marsel.. Her şey hallolur.

Halbuki Marselin halledecek bir şeyi yoktu. Birden annesine sordu:

— Anne, babam çok büyük aktördü değil mi?

— Hem de nasıl... Onu sey-rederken heyecandan titrerdim. Fakat ben bir süflörden başka bir şey olamadım. Hâlâ da öyleyim.

Marsel yeni bir ümitle yerinden kalktı:

— Ben de, dedi, ben de babam gibi aktör olmaya karar verdim.

Annesi Marsele hayretle baktı:

— Saçmalama, bu iş duvarcılığa benzemez.

Hayret!... Marsel bu lâflardan bozulmadı:

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

— Göreceksin anne, herkes benden bahsedecek.

— Bundan iki ay evvel de bahsetmişlerdi. Eyfel kulesinden paraşütle atlamaya kalkmıştın.

— Ama ne şenlik olmuştu...

— Salaklığı bırak Marsel, otur da yemek yiyelim.

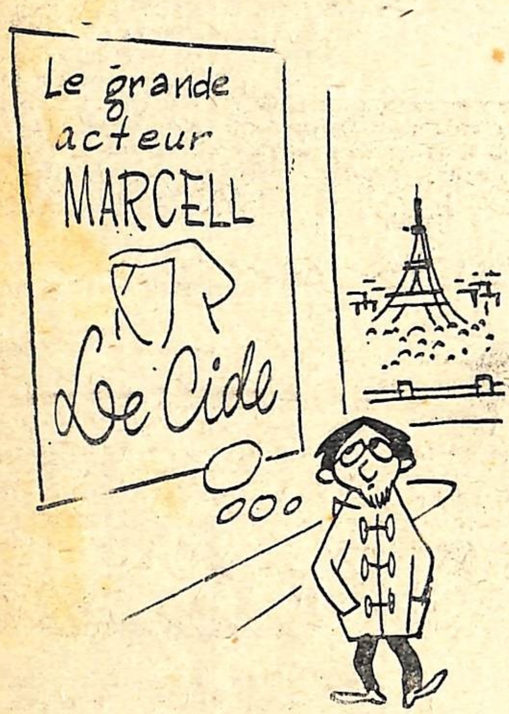

Marsel yemekte hep annesini ikna etmeye çalıştı. En nihayet Marselin gevezeliğinden bıkan annesi:

— Pekâlâ, dedi, tiyatro müdürüne sana ufak bir rol vermesi için rica edeceğim. Fakat Marsel, rolü rezil edersen beni de işten atarlar. Ben de seni evden atarım.

Ertesi gün Marsel, Luiz'e müjde vermeye giderken duvarlarda «Büyük aktör Marsel Duviviye Lö Sid piyesinde afişlerini görür gibi oluyordu. Biraz sonra Luiz'in çalıştığı terzihanede genç kıza bu hayâllerden bahsediyordu. Luiz o sevinçle Marsel'e:

— Ben de o büyük aktörün karısı olacağım! demez mi.. Zaten evleneceklerdi. Marsel Luizin bu sevincine cevap olarak genç kızın dudaklarından öptü.

Marsel heyecan içindeydi. Çünkü büyük gün gelmişti. Bu akşam «Mahkûmlar Kalesi» piyesinde rolü vardı. Annesi Marsele nihayet yeni piyeste tiyatro müdürüne rica ederek bir rol koparmıştı. Marsel bu rol için bir hafta durmadan çalışmıştı. Annesi ona «En ufak rol bile zamanında en büyük rol kadar kıymetlidir» demişti.

Marselin rolü pek mühim değildi ama o annesinin tiyatrodan, kendinin de evden kovulmaması için rolünü adamakıllı ezberlemişti. Piyesin ikinci perdesinde Marsel Mahkûmlar Kalesinin duvarından kaçan bir mahkûm rolündeydi. Kalenin duvarından atlayarak «Oh kurtuldum» deyip sahneden koşarak çıkacaktı. İşte Marsel bu suretle büyük aktör olmanın yoluna bakacaktı.

Giyindikten sonra odadan çıkarken son bir defa babasının resmine baktı ve mânalı bir lâf etti:

— Göreceksin baba, şöhretine lâyık bir aktör olacağım. Bana ikinci Duviviye diyecekler.

Marsel biraz sonra sevgilisini aldı. Tiyatroya doğru yola çıktılar. Luiz onun kolunda gururla yürüyordu.

Perde açıldığı zaman Luiz en ön sırada oturuyordu. Marsel içerde makyajını yapmakla meşguldü. Çok heyecanlıydı. Boru mu bu? Bugün belki Fransa'nın en büyük aktörü doğacaktı.

İkinci perde açıldığı zaman dekor bir hapishaneyi gösteriyordu. Artık Marselin sahneye çıkmak zamanı gelmişti. Suflör deliğinde annesi ön sırada sevgilisi heyecanla bekliyordu. Marsel dekora dayalı merdivene ayağını atar atmaz aksilik başladı. Merdivene sıkışıp kaldı. Hemen onu oradan çıkarıp düzelttiler. Bu sefer de Marselin pantalonunun kemeri kopmaz mı? Mahkûmlar şarkıyı tekrar etmek zorunda kaldılar. Tiyatro müdürü saçını yolmaya başlamıştı bile. Nihayet on dakikalık bir mücadeleden sonra Marsel sahneye atladı. Daha doğrusu attılar. Marsel heyecanla etrafına bakındı. Salondan 1200 çift göz ona bakıyordu. Heyecandan ne söyleyeceğini unutmuştu. Ama burada iki saat duracak değildi ya! O lâfı bir hatırlasa. Ulan ne aptal herifti şu Marsel. «Oh kurtuldum» dese kurtulacaktı ama ne gezer?... Seyirciler gülmeye başlamışlardı bile Luiz gözleriyle ona «Hadi hadi sevgilim, istikbalimiz bu iki kelimeye bağlı» diyordu. Artık salon kahkahadan kırılıyordu. Marsel ümitle annesine baktı. O süflördü. Onu kurtarabilirdi. Annesi Marsele dik dik bakarak dişlerinin arasından bütün kızgınlığını ifade eden iki kelimeyi fısıldadı:

— Berbat ettin.

Marsel, sevinçle annesine baktı. Tamam, artık lâfını edip sahneden çıkabilirdi. Gururla sahnenin önüne doğru yürüdü. Babasının eski günlerini andıran bir pozda elini havaya kaldırdı ve bağırdı:

— BERBAT ETTİN.

TAŞ DEVRİ

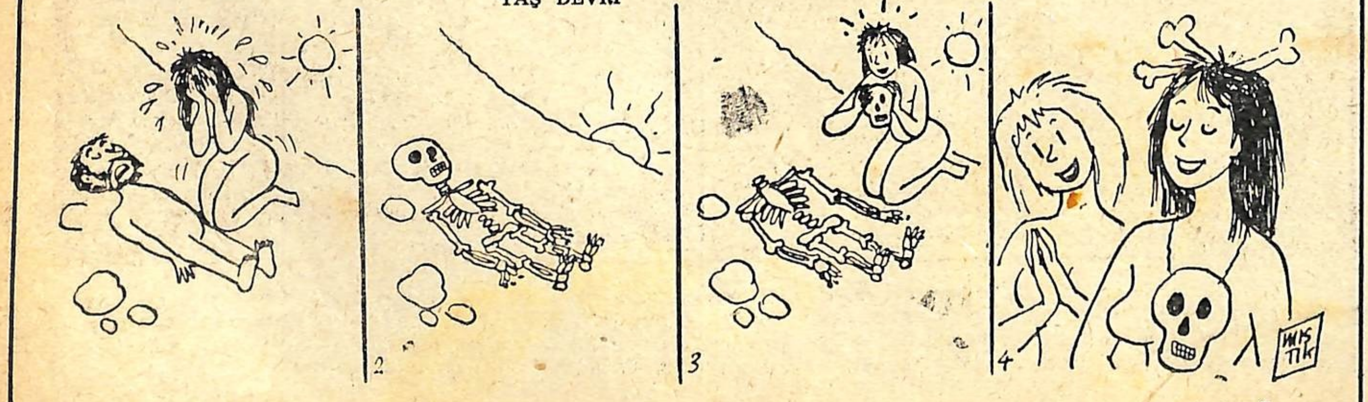

— Evet şekerim, çok güzel... Ölen kocamdan miras kaldı.

MÜFETTİŞ

TURHAN SELÇUK
BÜLENT ORAN

63 — Odadakiler, Klestakovun bayılan kızı rahatça tedavi edebilmesi için dışarıya çıktılar. Sahte müfettiş, şehirden önce güzel Mariayı teftiş etmeyi uygun bularak özel araştırmalar yapmağa başladı. Yoklama iyi bir sonuç verdi ve delikanlı genç kızın dudaklarına uzun bir ayıltma öpücüğü kondurdu.

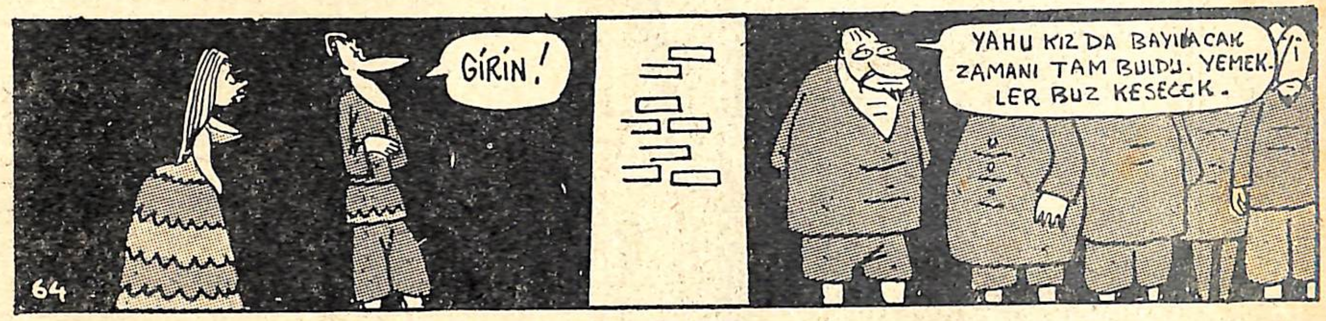

64 — Dünyanın hangi köşesinde olursa olsun, «Ben bildiğiniz kızlardan değilim», diyen kızların, bildiğimiz kızlardan olduğunu tecrübeleriyle öğrenmiş bulunan Klestakov, Marianın, namusunun pürüzsüzlüğü hakkında verdiği konferansa rağmen, geceyarısı için bir yatak odası randevusu kopardı. Sonra, dışardakilere «Girebilirsiniz», diye bağırdı.

65 — Misafirler, memur tabakasından oldukları için rüşvet yemekte usta oldukları kadar, midelerine ziyafet sofralarında bir kaç porsiyon yemek doldurmakta da mahirdiler. Kızartmalara saldırırlarken aç gözlülüklerini mazur göstermek için oburluk hikâyeleri anlatıyorlardı.

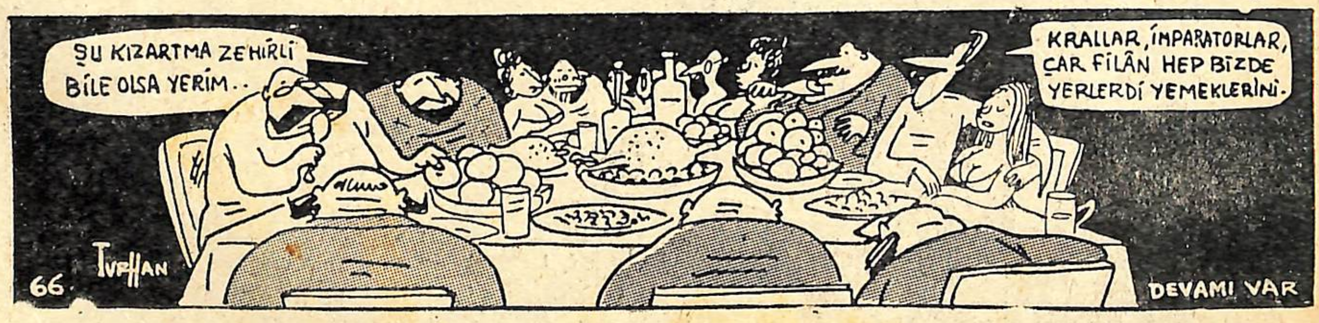

66 — Kaz kızartmaları, midelerde, tabaklardaki kadar sessiz durmadılar. Çok geçmeden millette bir karın ağrısıdır başladı. Klestakov, hazım sırasında kimsede düşünecek hal kalmadığını hesaplayarak palavralarına girişti. «Evet, bu iyi bir sofraydı», dedi. «Fakat Peteresburgtaki evimde verdiğim ziyafette bir fil haşlaması yaptırdımdı, Alman imparatoru parmaklarını yiyecekti nerdeyse. Tabii bu odaya bir fil sığamaz. Onun için Valiyi mazur görebilirim.»

(Devamı var)

— GÜZEL KIZ... BU GECE DURSUN DA YARIN YERİZ!..

İTHAL MALI FIKRALAR

DERLEYEN : AKGÜN ERTEM

Harry hiç evinde oturmazdı. Her akşam, «Üç çocuğumun anası, şimdilik allahaısmarladık.» diyerek çekip gider ve sabahlara kadar gelmezdi. Bu işe çok canı sıkılan karısı bir akşam Harry aynı şekilde allahaısmarladık deyince hemen cevap verdi, «Bir çocuğumun babası, güle güle!»

Artık Harry geceleri sokağa çıkmıyor.

*

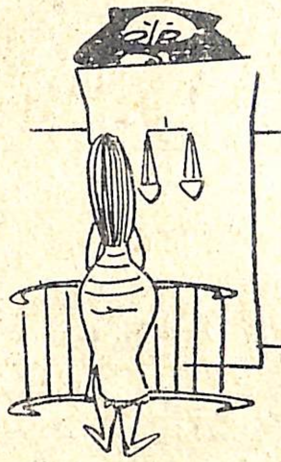

Hakim kadının kocasını aldattığına kanaat getirerek boşanma kararını vermişti. Kadın, «Hakim bey, bu haksızlık» diye direniyordu. «Asıl kocam beni aldattı. «Uzun bir yolculuğa çıkıyorum dediği halde şehirden bile çıkmamış. Ben n/ yapayım!»

*

Bekâr müdür, kâtibesine çıkışıyordu,

— Sana arada sırada kur yapıyorum diye vazifeni ihmal edebileceğini kim söyledi?

Kâtibe sakin bir edayla cevap verdi,

— Avukatım.

*

Muhtelif firmaların mümessilleri bir barda toplanmışlardı., mevzu da kadındı...

Birinci — Ben bir içki firması mümessiliyim. Bir kadının yalnız başına içmesinden hiç hoşlanmam.

İkinci mümessil — Ben yiyecek firmasının mümessiliyim. K·dınların yalnız başlarına yemek yemelerine hiç tahammül edemem.

Üçüncü mümessil, bir şilte fabrikasının mümessili olduğunu söyliyerek fikir beyan etmemeyi tercih ettiğini belirtti.

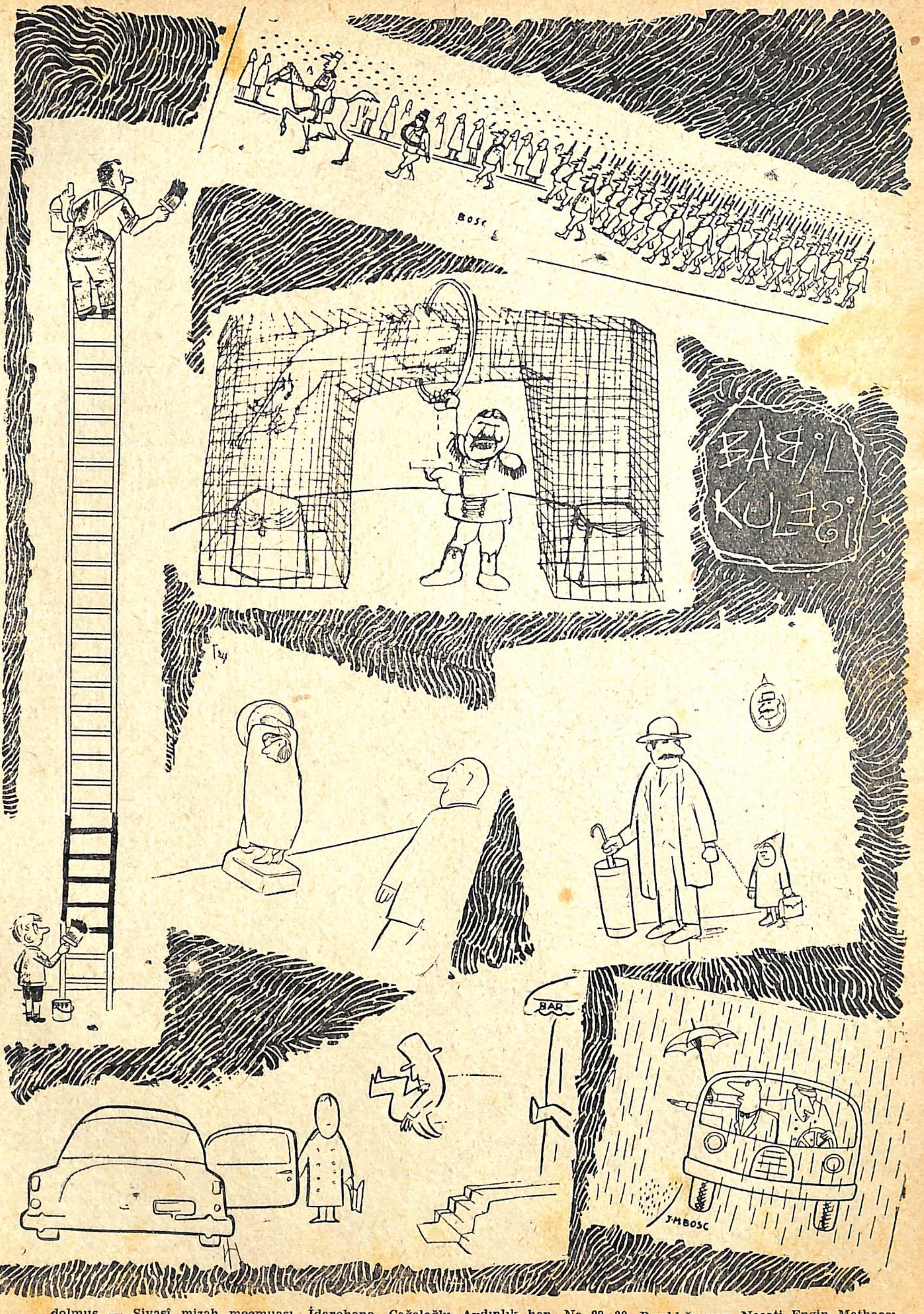

dolmuş — Siyasî mizah mecmuası. İdarehane, Cağaloğlu Aydınlık han, No 29 - 30, Basıldığı yer. Necati Engin Matbaası

BÜYÜKLERE MASALLAR

HAZIRLIYANLAR: SUAT YALAZ

MİZAHİ ROMAN : No. 14

1.

— Nasıl hem var, hem yok?

— Bunu bir misalle anlatalım. Faraza bir kedinin yiyecek çalması âdi bir hırsızlıktır. Bu hem aşağılık bir harekettir, hem de cezası vardır. Ama bu işi büyük çapta ele alır, millî bir dâva haline kor, iktisadî ve politik sebeplere dayarsan, hem cezadan kurtulur, hem de hürmet görürsün.

Bu sözler üzerine siyasî hayattaki hiçliğimi anlayıverdim.

Demek karım haklıydı.

Onun bu boynunu arkadaşları yanında iğri tutmamak için hareket tarzını değiştirmeğe karar verdim. Fakat hırsızlık yapmama kalmadan yeni olaylar başgösterdi.

Bu sefer patırdı hayvanlar değil insanlar arasında çıktı. Nuhun üç oğlu, Sam, Ham ve Yafetin karıları arasında geçimsizlik başgösterdi.

Yafetin karısı:

—Böyle deli bir ailenin içinde yaşamaktansa tufanda boğulmayı tercih ederim, diye kendini gemiden atmağa kalktı.

Onu güç belâ kurtararak tedavi etmem için bana getirdiler. Esaslı bir muayeneden sonra:

— Sizin sinirleriniz bozulmuş, dedim.

Bu teşhisim onu çok korkuttu. Çünkü zamanımız

2.

kadınları, sinir bozukluğunu bir alışkanlık haline getirmemişlerdi henüz.Sıkıştıkları zaman nazlanmak için silâh olarak kullanmasını bilmiyorlardı.

Kadın:

— Şimdi ne yapacağım, diye sordu.

— Yapacak hiç bir şey yok. Sinir bozukluğu hanımlar için bir lükstür. Hazır kısmet ayağınıza gelmişüen bundan faydalanırsınız.

— Ben sinirlerimin sağlam halinde ondan bir fayda görmedim, bozukken ne umudedebilirm, dedi.

Bir sinir hastasına lâzımgelen palavraları attıktan sonra:

— Şimdi size tam bir istirahat tavsiye edeceğim, sırt üstü yatıp boş vakitlerinizde seyahatler yapacaksınız, dedim.

— Yatmağa bayılırım, diye sevinedek konuştu Yafetin karısı... Ama bulaşıklar, çamaşır ve her türlü temizlik benim üzerimde olduğundan rahatça yatmağa bir türlü fırsat bulamıyorum. En küçük gelin ben olduğum için beni eşek gibi çalıştırıyorlar.

Sonra, ağzından kaçırdığı «Eşek gibi» lâfından kıpkırmızı kesilerek:

— Affedersiniz, şey gibi çalışıyorum demek istedimdi, diye özür dilemeğe kalktı.

— Ziyanı yok, üzülmeyin, cevabını verdim. Biz eşekler çalışkanlığımızla öğünürüz. Eğer çalışkan olsaydım, sağlık bakanı seçilir miydim.

— Siz bakanların en faalisiniz, dedi.

— Eşekliğime borçluyum çalışkanlığımı. Ama öyle yoruldum ki artık tembelliği özledim.

Bana bol bol tembellikler dilemesine rağmen başım gene de dertten kurtulamadı. Daha Yafetin karısını savmadan, Cumhuriyet Hükümetimizde hayli dedikodulara yol açan bir olay çıktı. Ucu da bana dokundu.

Başbakan tilkiyi bir horozun canına kastetmekle itham ettiler.

Tilki:

3.

— Ben horozun gırtlağını onu öldürmek için değil tamir maksadiyle sıktım, dedi.

İnek:

— Başbakanların dokunulmazlığını unutmayın, diye hatırlattı. Bakanlar ve milletvekillerinin doknulmazlığı vardır.

Ödlek bir kaplumbağa:

— Eyvah, diye bağırdı. Ben, geçerken kazara bir milletvekiline sürünmüştüm. Çok sıkışık bir durumdaydım. Şimdi, ona dokundum diye cezaya falan çarptırılacak mıyım.

İnek:

— Her nevi milletvekiline, hattâ cumhurbaşkanına bile parmak veya başka bir atarfınızla dokunabilirsiniz, diye açıkladı. Onların dokunulmazlığı başkadır.

Tilkinin suçu sonunda gene benim üzerime yıkıldı. Başbakan:

— Hükümetimizin çalışkan bir başbakanı olduğumu hiç biriniz inkâr edemezsiniz, diye söze başladı:

Hiç bir vatandaş hiç bir başbakana, tembelsiniz, yalan söylüyorsunuz, diye itiraz edemezdi tabii... herkes bunu kabul etti.

Tilki:

— Çalışkanlığın başı erken kalkmaktır, diye devam etti. Sizleri refaha kavuşturmak, daha iyi günlere, ucuzluğa eriştirmek için gün doğmadan kalkmam lâzımdı. Bunun için de şu mendebur horozu beni uyandırmakla vazifelendirmiştim. Fakat bu, ayarı bozuk bir horozmuş. Ötmekte çok geç kalarak bir sürü vaktimi kaybettirdi.

O devirlerde çalar saat denen bir şey bulunmadığından, sabah erken uyanmak isteyenler horoz kullanırlardı.

4.

Başbakan haklıydı.

Vakanın kahramanı olan horoz edepsizin, farfaracının biriydi.

— Madem canıma kıymak istedi, cezasını görsün, diye durmadan ötüp duruyordu.

Diğer horozlarla tavuklardan kurulan bilirkişi topluluğu, bir sürü gıdıklama ve ötüşle kafamızı şişirmelerine rağmen gene de bir sonuca varamadılar.

Davacı horoz, biraz çapkınca olduğundan onu çekemiyen diğer horozlar:

— Başbakan yerden göğe kadar haklıdır. Bizim şerefimizi ayaklar altına alan, yerinde ötmesini bilmeyen bir horoz, yaşamağa lâyık değildir, diye rapor verdiler.

Buna karşılık, kendilerine tatlı aşk saatleri yaşattığından, tavuklar:

— O suçsuzdur, diye itirazı bastılar.

Hele aşkının tazeliği henüz geçmemiş bir genç kuluçka:

— Yumurtalarımı bile terkederek fikrimi söylemeğe geldim, dedi. Evvelâ, horozların seslerinin yataktan kalkmak için kullanılmasına taraftar değilim. Bir horoz başkalarını uyandırmak için değil, aşk şarkıları söylemek için öter.

Bu sersem tavuğun gıdaklamalarını, diğer tavuklar hararetle alkışladılar.

Kendi haremine el attığı için suçluya karşı kuyruk acısı olan yaşlı bir horoz.

— Ben onu bunu bilmem, vakitsiz öten horozun başı kesilmelidir, dedi. Vaktinde ötmek bizler için bir şeref meselesidir.

(Devamı var)

SİYASİ ROMAN: 14

1.

Adımları kendisini Orse istasyonuna getirmişti. Babasının son arzularını işitmek üzere çağrıldığı zaman Tuluz trenine bindiği akşamı hatırladı. İhtiyarın daha kulağında olan zayıf sesiyle: «Asla namuslu olma!» diye fısıldadığını hatırlayarak şöyle mırıldandı:

— Görüyorsun ya baba, elimden geleni yapmaktayım. İşte ilk dersimi almaya gidiyorum.

VII nci KISIM

Muhavereli birinci ders (Berlitz sistemine göre)

— Lûtfen Mösyö Leon'un salonu?

— İlk katta Mösyö, 17 numaralı salon! Söylesene Ernest! Löblanke'nin ziyafeti 17 numarada değil mi?

— Evet... 17 de...

— Mösyö Leon'un salonu değil mi?

— Evet mösyö... Fakat biz işin içyüzünü biliyoruz. Bu mösyöler verdikleri müstear isimlerle her şeyi karmakarışık ederler. Geçen akşam sekiz müşterimizin de ismi Leon'du.

— Hey Liz! Mösyönün paltosuyla şapkasını alsana!

— İşte vestiyer numaranız Mösyö!.

— Salonda kalabalık var mı acaba?

— Sadece küçük bir kadınla, bir mösyö zannederim.

2.

— Tak Tak...

— Buyurun!

— Pardon Mösyö!... Ben Overn milletvekili Andre Lüsyen Maşu'yum... Reis tarafından dâvet edilmiştim.

— Memnun oldum mösyö! Bendeniz Ob Senatörü Vilo...

— Memnun oldum...

— Bu çırılçıplak böcek de Mart'tır. Baba gibi sevdiğim bir küçük dost...

— Sen ahlâksız bir babasın kikiciğim!... Mösyöye benim Foli Berjer'den olduğumu söylesene!

— Madmazel! Reis hâlâ gelmedi mi?

O mu? Saat 9 dan önce beklemeyiniz... Komedi Fransez'den Lor Brinyi ile geleceğini tahmin ediyorum. Anladınız ya!... Giyinecekler, soyunacaklar, tekrar giyinecekler... Bu işler için epey zaman lâzım... Ve sonra da limuzinlerinde kucaklaşmaktan kırpırmızı çıkagelirler. Beş senedenberi bu böyle sürüp gidiyor.

Biliyor musunuz? Lor'un Komedi Fransez'deki mevkiini reis temin etmiştir. Bunun için de etrafında dört dönülmeyi haketti tabiî... Fakat sen beni ne zaman oraya sokacaksın dostum?

— Sen ne zaman... Sana ne söylediğimi biliyorsun ya!...

— Oh!... Amma da ahlâksızsın! Seçmenlerine bunu anlatmak için derhal trene binip Ob'a gideceğim.

— Tak... Tak...

— Giriniz... Ooo... Sen misin azizim Boşali? Nasılsın? Sana yeni Overn milletvekili Andre Lüsyen Maşuyu takdim ederim... Bu da finans krallarından M. Boşali... Franko Metropoliten Bankasından...

— Memnun oldum!...

— Ben de mösyö! Müthiş bir mıntakayı temsil ediyorsunuz... Orada çok istifadeli bir şelâle işi var. Bundan bir gün bahsederiz değil mi? Bir akşam Villa Sait'te muhakkak sizi bekleriz.

— Benim küçücük kokocuklarım! Boyuna işlerinizden bahsedip bizi atlatmaya kalkışmayın! Para meselelerinden fena halde sinirleniyorum!

3.

— Yaaa! Sana da verilirse yine canın sıkılır mı?

— Tabiî... Löblank daha gelmedi mi?

— Brinyi ile gelecek herhalde...

— Sizi temin ederim ki onunla gelmeyecek... Brinyi'nin Vader'le yattığını bilmiyor musunuz?

— Kendinden de 15 yaş küçük...

— Hem iki gündenberi de Vader dehşetli kıskanç olmaya başladı...

— Yok canım?...

— Evet... Evvelki gün locada adamakıllı kavga ettiler. Dö Şambrol'da oradaydı... Küçük Narol'u baştan çıkardıktan sonra her akşam geliyor.

— Aah!... Ben onun bu gibi huyları olduğunu bilmiyordum.

— Zaten o onları gizlemiyor ki... Mart'a baksana... Fazilet çiçeği bunlardan hiçbir şey anlamadı galiba...

— Azizim Vilo! Onu yeniden yetiştirmeli. O kadar saf ki...

— Sizin önünüzde de başlayamam ya!

— Sanki sende sıkılacak yüz var da! Takside başlamıştın ya! Hattâ opera meydanında atlı polis bile gülmekten kırılmıştı... 2

— Ah, ah! Yavaş yavaş bütün foyalar meydana çıkıyor!

— Azizim Maşu! Daha ilk tanıştığımız gece, hakkımda ne fena intibalar ediniyorsunuz! Bu edepsiz kızın söyledikleri baştan aşağı yalan. Ah!... Dikkat... Reisin sesini işitiyorum galiba... Merhaba dostum nasılsın?

— Delirmek işten değil yahu! İnsan ne kadar acele etse yine de... Maşu beni affedecek misiniz? Ötekiler bilirler... İnsanı sersemleten bu hayata alışkındır onlar... Muhakkak mutad zamandan iki saat sonra gelmeyi itiyat edinmişlerdir... Haydi bakalım yemeğe! Lor Brinyi, Andre Lüsyen Maşu, sizi birbirinize takdim ederim.

4.

— Madmazel!

— Mösyö!

— Haydi masaya! Siz buraya, sen oraya! Küçük Mart sen nasılsın?

— Küçük Mart açlıktan ölüyor...

— Şimdi yemek yiyecek! Edvard! Yemekleri getirin! Bu çok sade bir akşam yemeği dostlarım: Tereyağlı alabalığı, piliç kızartması, mantarlı enginar ve eski şarap... Lor böyle suratını asma bakalım!... Yalnız değiliz... Bunu benim için sakla. Boşali ne var ne yok? Petroller ne olacak?

— Satın!

— Yarın mı?

— Eğer müşterisini bulursanız hemen bu akşam! Ah! Epeyce istifade ettin bu işten... Brinyi senin de petrolün var mı?

— Fazla değil! Geçen salı satmıştım...

— Rato'nun tevkif edildiğini biliyor musunuz? 18 milyon dolandırmış!

— İdare Meclisinde mümessillerimiz var mı?

— Üç tane... Fakat sabun pahalı değil! Temize çıkabilecekler!...

— Madmazel Brinyi! Sizde ne var ne yok?

— Hiçbir şey... Dalavereler, dolaplar, saman altından su yürütmeler... Ben de bugünlerde turneye çıkacağım!

— Vader'le beraber mi?

— Vader'le tabiî... Hepiniz pis pis neye sırıtıyorsunuz? Temsil vereceğiz...

— «Kapris» i mi?

(Devamı var)

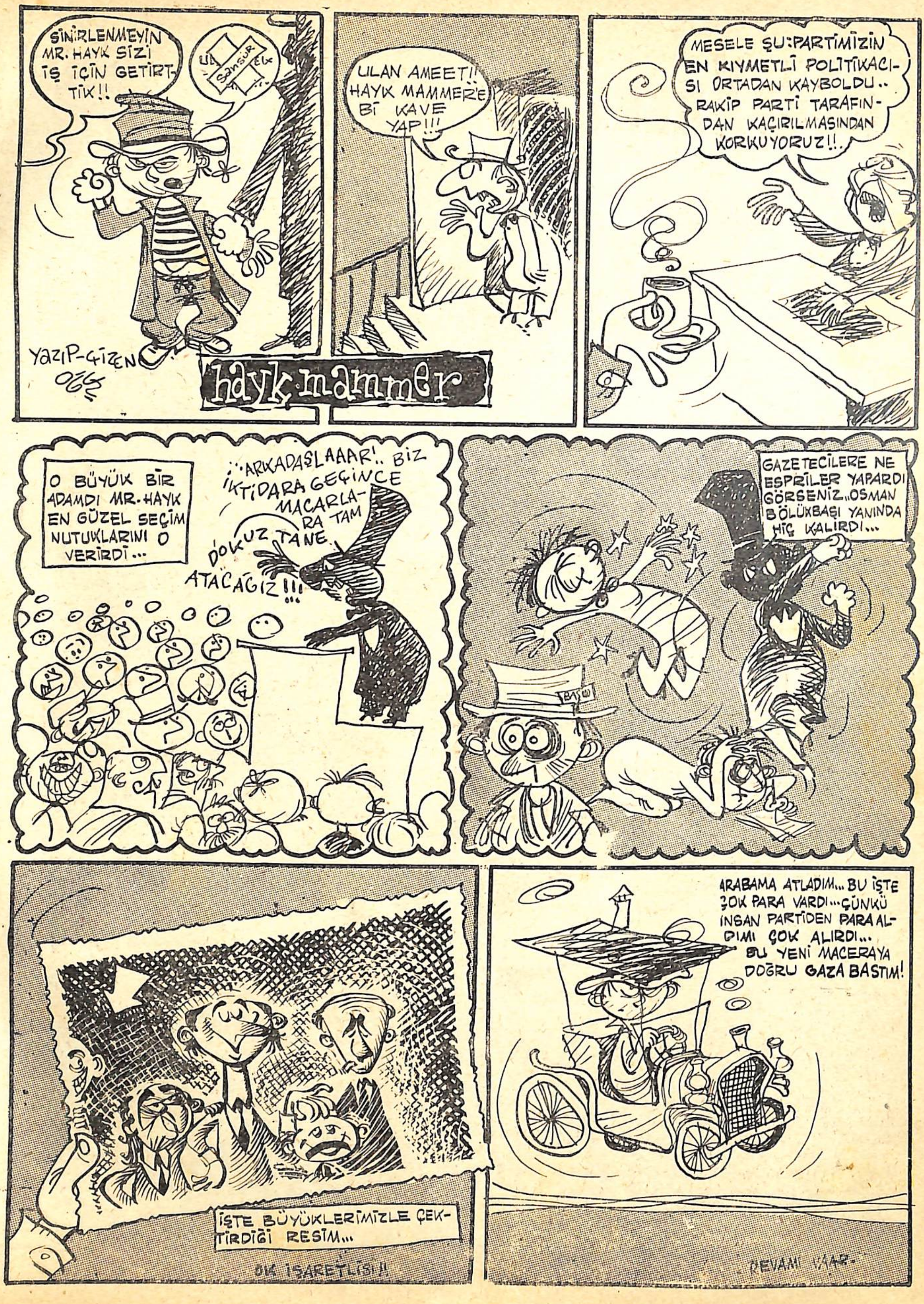
SİNİRLENMEYİN MR. HAYK SİZİ İŞ İÇİN GETİRT-TİK!!
Sansür
YAZIP-ÇİZEN
hayk mammer
ULAN AMEET!! HAYK MAMMER'E Bİ KAVE YAP!!!
MESELE ŞU: PARTİMİZİN EN KIYMETLİ POLİTİKACI-SI ORTADAN KAYBOLDU.. RAKİP PARTİ TARAFIN-DAN KAÇIRILMASINDAN KORKUYORUZ!!..
O BÜYÜK BİR ADAMDI MR. HAYK EN GÜZEL SEÇİM NUTUKLARINI O VERİRDİ...
..ARKADAŞLAAAR!.. BİZ İKTİDARA GEÇİNCE MACARLA-RA TAM DOKUZ TANE ATACAĞIZ!!!
GAZETECİLERE NE ESPRİLER YAPARDI GÖRSENİZ.. OSMAN BÖLÜKBAŞI YANINDA HİÇ KALIRDI...
BASIN
İŞTE BÜYÜKLERİMİZLE ÇEK-TİRDİĞİ RESİM...
OK İŞARETLİSİ!!
ARABAMA ATLADIM... BU İŞTE ÇOK PARA VARDI... ÇÜNKÜ İNSAN PARTİDEN PARA AL-DIMI ÇOK ALIRDI... BU YENİ MACERAYA DOĞRU GAZA BASTIM!
DEVAMI VAAR.

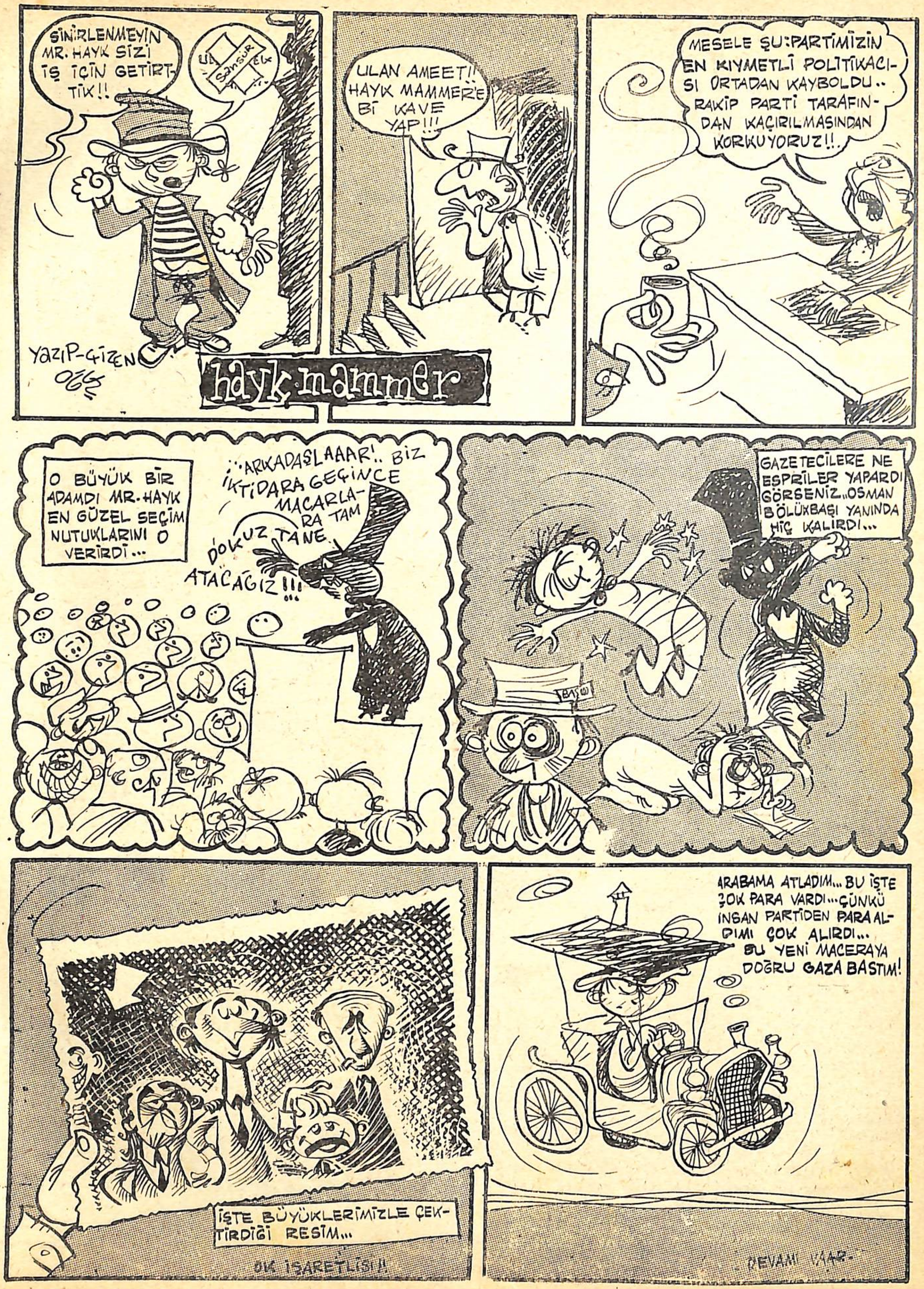
SİNİRLENMEYİN MR. HAYK SİZİ İŞ İÇİN GETİRT-TİK!!
Sansür
YAZIP-ÇİZEN
hayk mammer
ULAN AMEET!! HAYK MAMMER'E Bİ KAVE YAP!!!
MESELE ŞU: PARTİMİZİN EN KIYMETLİ POLİTİKACI-SI ORTADAN KAYBOLDU.. RAKİP PARTİ TARAFIN-DAN KAÇIRILMASINDAN KORKUYORUZ!!..
O BÜYÜK BİR ADAMDI MR. HAYK EN GÜZEL SEÇİM NUTUKLARINI O VERİRDİ...
...ARKADAŞLAAAR!.. BİZ İKTİDARA GEÇİNCE MACARLA-RA TAM DOKUZ TANE ATACAĞIZ!!!
GAZETECİLERE NE ESPRİLER YAPARDI GÖRSENİZ..OSMAN BÖLÜKBAŞI YANINDA HİÇ KALIRDI...
BASIN
İŞTE BÜYÜKLERİMİZLE ÇEK-TİRDİĞİ RESİM...
OK İŞARETLİSİ!!
ARABAMA ATLADIM... BU İŞTE ÇOK PARA VARDI...ÇÜNKÜ İNSAN PARTİDEN PARA AL-DIMI ÇOK ALIRDI... BU YENİ MACERAYA DOĞRU GAZA BASTIM!
DEVAMI VAAR.

60 KURUŞ

dolmuş

— BUGÜN BURADA OTURMAK ZORUNDAYIZ, SEVGİLİM. MOBİLYALAR BOYANIYOR!